

NIEUWE AVONTUREN



Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BLOEDWRAAK

N° 2357



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct



Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ON BEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE BLOEDWRAAK

HOOFDSTUK I

DE WEGEN VAN HET NOODLOT

Op een avond in het laatst van de maand oktober, bevond zich in de grote conversatiezaal van de Windsor Club een uitgelezen gezelschap bijeen.

De Windsor Club is in geheel Londen en zelfs in geheel Engeland bekend wegens het exclusieve karakter van deze sociëteit, waarvan alleen adellijke of zeer vermogende personen lid zijn.

De ballotage was zeer streng en het was niet gemakkelijk in deze club geïntroduceerd te worden, ofschoon het niettemin reeds enige malen was voorgekomen, dat ongewenste elementen, eens zelfs een Duits spion, zich door slinkse middelen toegang tot de Windsor Club hadden weten te verschaffen.

De zalen van deze club behoorden tot de fraaist ingerichte van geheel Londen

en misschien wel van het vasteland.

Niet alleen werd men bij het binnentreden getroffen door hun weelde, maar ook door de buitengewone smaak, die er heerste en die de leden voor een groot deel te danken hadden aan hun vicevoorzitter, Lord William Aberdeen, een man, die zij allen wegens zijn uitgebreide kennis en zijn fijne beschaving op de handen droegen, al had zijne lordschap zelf nooit iets gedaan, hoe weinig ook, om zich de vriendschap der overige leden te verwerven.

Integendeel, hij was iemand die vaak uren in dit deftige gezelschap kon vertoeven, zonder meer dan een paar woorden te spreken, koel, in zichzelf gekeerd en vaak van een snijdend cynisme, over de oorsprong waarvan de leden

zich tevergeefs het hoofd braken.

Men wist, dat de vice-president stamde uit een oud adellijk geslacht, welks leden nog aan de eerste kruistochten hadden deel genomen.

Het is misschien juist te zeggen, dat de leden dit meenden, want indien de vice-president wellicht al van adel ware, dan had hij toch waarschijnlijk niets uitstaande met het geslacht der Aberdeens, want hij was niemand anders dan lord Edward Lister, bij zijn vriend Charles Brand bekend als John Raffles. Met andere woorden: de vice-voorzitter van de Windsor Club was identiek met de Grote Onbekende, wiens daden de politie van Engeland en het vasteland reeds zo menigmaal met woede en schrik vervuld hadden.

Op deze avond bevond Raffles, aldus Lord William Aberdeen, zich, met de uiterste zorg gekleed, het grijzende haar in onberispelijke scheiding, de monocle in het oog geklemd, te midden der leden van de wereldbekende club.

Het gesprek scheen een filosofische wending te hebben genomen, want alle leden trachtten zich een wijsgerig uiterlijk te geven, en keken elkaar met donkere diepzinnige blikken aan.

Dit was niet zo heel erg te verwonderen, want de dandies, lediggangers, renstalbezitters en beursspeculanten onder hen hadden het op dat ogenblik niet minder dan over de duistere wegen van het noodlot.

Raffles had geruime tijd zwijgend en met een zonderlinge glimlach om zijn dunne samengeknepen lippen toegelisterd.

Hij hief nu zijn pas gevuld glas moezelwijn op, bekeek de groenig gele drank aandachtig, door het glas tegen het elektrische licht te houden en merkte afgemeten op:

— Het verbaast mij heren, dat ik in deze omgeving en in deze tijd nog zulk een betekenis zie hechten aan het blinde Noodlot. Ik meende dat gij, moderne mensen verre boven deze ouderwetse dingen, zoals gij ze pleegt te noemen, verheven waart.

Aan het einde van de grote tafel, waar de sprekers gezeten waren, riep

nu een gemaakt stemmetje:

— O, ik geloof niet aan het Noodlot, mylord. Iedereen heeft zijn eigen lot in handen, en kan daarvan maken wat hij verkiest.

De spreker was een klein mannetje, aan welks gestalte letterlijk alles rond was.

Hij had een rond hoofdje, waarin een rond neusje en grote ronde ogen, een rond buikje en ronde mollige handjes, waarmede hij gewoon was druk te gesticuleren.

Hoewel het kereltje nauwelijks dertig jaar kon zijn, was zijn ronde schedel zo kaal als het ei van een struisvogel.

Raffles wendde het hoofd langzaam naar de spreker om en keek hem met zijn doorborende grijze ogen onderzoekend aan.

— Geloof gij dat werkelijk, mylord? vroeg hij. Kent gij dus aan het Noodlot niet de minste invloed op het leven toe?

— Aan het Noodlot niet en aan het toeval evenmin, mylord, antwoordde het kleine, dikke mannetje.

Maar nu gingen er verschillende kreten van protest in de conversatiezaal op.

Een aantal stemmen sprak door elkaar, en niemand kon zich verstaanbaar maken, tot een jonge, heldere stem boven de andere uitklonk, waarop plotseiling stilte intrad.

De spreker was een jonge man van omstreeks vijf en twintig jaar, met een open gelaat, waarin twee donker blauwe ogen glansden.

Zijn glanzend zwart, dik haar was met zorg in een scheiding gekamd.

Zijn kleding was van verfijnde smaak, maar toonde tevens de deftige ingetogenheid van de ware man van de wereld.

De naam van deze jonge man was George Bullock en hij was de enige erfgenaam van de grafelijke titel, die thans nog door zijn vader, Lord Humphrey Bullock gedragen werd.

De jonge man keek de kaalhoofdige graaf Bungley met zijn heldere ogen doordringend aan, toen hij opmerkte:

— Ik geloof nog niet oud genoeg te zijn om mij een gevestigd oordeel te

kunnen vormen over de rol die men aan het Noodlot in het leven mag toekennen, aan het fatalisme, als gij het zo wilt. Maar onze waarde vriend Bungley moet mij niet trachten wijs te maken, dat wij stervelingen het Toeval geheel kunnen uitschakelen.

— Toeval of Noodlot is hetzelfde, kwam nu de rustige stem van de vice-president, terwijl hij zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn haalde en een sigaret opstak.

The honourable George Bullock keek Lord Aberdeen even aan en vervolgde toen:

— Het is best mogelijk, dat gij gelijk hebt, mylord, in dat geval zou onze vriend Bungley nog in meerdere mate amende honorable moeten doen, na wat ik nu van zins ben hem te vertellen.

De hoofden van de clubleden waren nu alle naar de jeugdige spreker opgeheven, en hun halzen rekten zich.

Graaf Bungley plaatste een gouden pince-nez op zijn rond neusje en keek George Bullock met zijn verbaasde zeehondenogen verwonderd aan.

— Komt er een verhaal, Bullock? vroeg hij spottend.

— Ja mijn waarde Bungley, hernam George Bullock, er komt inderdaad een verhaal. Maar het is zeer kort, en het heeft in ieder geval het grote voordeel, dat het u misschien kan genezen van de dwaling, als zouden wij aardse stervelingen niet geregeerd worden door een macht die enige duizenden malen sterker is dan wij zelf.

— Daar ben ik benieuwd naar! riep Lord Bungley, terwijl hij begon te lachen zodat de gouden lorgnet van zijn neusje huppelde en voor hem op de tafel viel.

— Ja, vertellen, George! werd er nu van verschillende zijden geroepen.

— Nu, mijnheren, gij behoeft niet op een romantisch spannend verhaal te hopen, hernam de jongeman lachend, want de zaak is op zichzelf beschouwd niet belangrijk. Zij wordt dat slechts door een opeenstapeling van ongelukken, die het gezin van een mijner beste vrienden trof.

Het werd stil in de grote conversatiezaal en aller ogen waren op de jongeman gericht.

Deze liet zijn ogen even in het rond gaan en begon toen:

— Gij allen kent immers mijn vriend Dick Sprattfold?

Verskillende stemmen antwoordden bevestigend en aan het eind van de tafel klonk het schrille stemmetje van Lord Bungley.

— Dat zou ik menen, dat ik hem goed ken, Bullock. Hij is een schoolkameraad van mij. Zijn zuster ken ik ook heel goed; een allerliefst meisje. De man mag zich gelukkig achten, die Jane Sprattfold tot vrouw krijgt.

Een vluchtig rood verspreidde zich over het gelaat van George Bullock, toen hij zei:

— Misschien heb je gelijk, Bungley. Welnu, hij is, als ik het zo noemen mag, de held van m'n verhaal, ofschoon eigenlijk het gehele gezin van de Sprattfolds het slachtoffer is van de zonderlinge reeks ongelukken, die de familie sedert enige tijd achtervolgen. En als ik die opgesomd heb, moet vriend Bungley mij eens zeggen, of hij dan nog volhoudt, dat er geen Toeval bestaat.

— Laat horen Bullock, riepen verschillende stemmen door elkaar. Laat ons niet langer in spanning zitten.

— Welnu dan, gij allen zult wel weten, dat de vader van Dick zo niet vermogend, dan toch voor Engelse omstandigheden zeer welgesteld is. Ongeveer twee maanden geleden kocht hij op aanraden van een vriend, die een uitstekende « tip » beweerde te hebben, voor een paar duizend pond aandelen in een Spaanse mijnonderneming. De volgende dag ging de zaak op de flacon en de oude Sprattfold kon zijn aandelen verscheuren.

— Nu dat komt meer voor, klonk het kinderachtige stemmetje van graaf Bungley aan het einde van de tafel.

— Ongetwijfeld, hernam George Bullock bedaard. Als gij mij echter wilt laten uitspreken, Bungley, zult gij wellicht anders oordelen. Het vreemde van de zaak was, dat de vriend die de « tip » gegeven had, geheel te goeder trouw

had gehandeld; hij had zelf enige aandelen op aanraden van een goede vriend gekocht, die weer was ingelicht door een derde. Zo kon de oude Sprattfold de keten van zogenaamd wel-ingelichte speculanten een tijdlang volgen, tot er plotseling een schakel ontbrak. De laatste zegsman wist zich niet meer te herinneren, van wie hij de inlichtingen gekregen had...

— Hoe heette die laatste zegsman? klonk nu de diep klankrijke stem van de vice-president.

— O, hij was een onbelangrijk beursmakelaartje, mylord, antwoordde George Bullock. Ik ben zijn naam vergeten en die doet er ook waarlijk niets toe.

— Ga voort Bullock! riep het dikke mannetje aan het einde van de tafel. Ik ben zeer benieuwd naar het vervolg van je verhaal.

— De oude Sprattfold moest dit verlies, dat zelfs voor grote vermogens goed te voelen was, twee maanden geleden boeten, aldus ging Bullock voor. Een week daarop ging zijn dochter Jane met de chauffeur een autotochtje maken. Zij zelve zat achter het stuurwiel. Toen zij ongeveer een uur gereden had en in snelle vaart de weg naar Windsor Castle afreden, brak plotseling de stang van het stuurwiel en de wagen vloog in een sloot. De chauffeur werd zwaar gewond en ook Jane... ik wil zeggen Miss Jane, liep ernstige kwetsuren op. Het is uitsluitend aan een wonder te danken, dat zij niet op slag gedood werd.

Even heerste er een stilzwijgen, maar toen liet zich weer het hoge stemmetje van Lord Bungley horen:

— Jonge meisjes moeten zulke zware wagens niet besturen.

— Mijn waarde Bungley, kwam George Bullock, nu enigszins ongeduldig, je opmerking raakt kant noch wal. Begrijp je dan niet dat die stang van het stuurwiel ook gebroken zou zijn, als de chauffeur zelf gereden had?

— Daaraan twijfelt geen enkel verstandig mens, Bullock, klonk weer de diepe stem van de vice-president. Ga voort, wij zijn benieuwd naar het vervolg.

— Een week na dit ongeluk, ging

George Bullock voort, stond de oude Sprattfold op het punt zijn huis binnen te gaan, toen een zware gevelsteen, die zich boven het dakraam bevindt, met donderend geweld vlak naast hem op de stoep in duizend stukken viel en de leuning totaal verbrijzelde, terwijl een zware stoepzerk in tweeën brak.

Dit scheen toch zelfs Lord Bungley enigszins te treffen.

Hij keek de spreker met open mond en glazige ogen aan en mompelde:

— Dat is inderdaad kras.

— O, dat is nog niet alles, ging George Bullock met stemverheffing voort: Mijn vriend Dick Sprattfold sprong, het was wederom ongeveer een week later, van de autobus op Trafalgar Square en wilde naar het trottoir oversteken, toen hij door een auto werd aangerezen. Hij zou zonder enige twijfel overreden zijn, als niet een politieagent hem, met gevaar voor eigen leven, op het uiterste ogenblik had weten te grijpen en terzijde sleuren. Dick kwam er nu af met een gebroken been en een hoofdwond, die gelukkig al mooi aan het genezen schijnt.

Lord Bungley wachtte nu nauwelijks tot de jonge man was uitgesproken, om met een schelle stem uit te roepen:

— Dat is sterk. Dat is heel sterk.

— Het verheugt mij, dat gij dat nu ook inziet, Bungley, merkte nu George Bullock bedaard op. Ik vond het ook zeer sterk. En toch is dat nog niet alles.

Aller ogen richtten zich in de grootste spanning op het gelaat van de verteller.

Raffles had nog geen oog van hem afgewend.

— Wil je zeggen, dat er nog méér ongelukken aan de familie Sprattfold zijn overkomen? vroeg Lord Bungley.

— Luister maar, waarde vriend, zei de jonge man. Drie weken geleden wilde de familie een tochtje op de Theems maken. Je weet natuurlijk allen, dat Dick een paar maanden geleden een motorboot heeft gekocht, die zo juist van de helling was gelopen. Het was een prachtige zomerdag en zo goed als bladstil. Het water van de Theems was zo vlak als een spiegel. Aan boord van

de boot bevonden zich de oude Sprattfold en zijn echtgenote, Jane, haar zusje Alice en Dick, dat wil zeggen, het gehele gezin. Welnu, in de buurt van Richmond liep de boot door een onverklaarbare oorzaak plotseling vol water en begon zo snel te zinken, dat allen zeker verdronken zouden zijn, als de drie jonge lui niet toevallig uitmuntende zwemmers waren geweest. Zij haalden niet zonder moeite, de beide oude lui aan wal, en mevrouw is nu nog niet geheel beter, zo was zij door de schrik en het koude bad aangegrepen. Dat zijn als ik het wel geteld heb, vijf ernstige ongelukken, in anderhalve maand tijds en nu laat ik nog buiten bespreking dat Dick eergisteren van zijn paard is ge-

worpen en een lelijke val heeft gedaan en dat zijn vader een paar dozijn oesters had besteld en thuis laten bezorgen, waarvan de helft vergiftigd bleek. Hij had er maar één van gegeten en dat is zijn geluk geweest. En daarbij is ook alweer onverklaarbaar, dat de vishandelaar, bij wie hij ze bestelde, ook aan het Hof levert en bekend staat als een van de beste en drukt beklante vishandelaren van geheel Londen. Maar nu ben ik toch au bout de mon latin, zoals dat heet.

Ieder van u mag er zijn eigen conclusie uit trekken. Maar als dit geen zonderlinge samenloop van omstandigheden is, dan weet ik niet meer, wat men toeval moet noemen.

HOOFDSTUK II

HET HUIS VAN HET NOODLOT

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Zelfs de ongelovige Thomas aan het uiteinde van de tafel was geheel onder de indruk van het verhaal van de jonge man.

Bungley wreef zich herhaaldelijk over de spiegelgladde schedel en schudde het dikke hoofd als een Chinese mandarijn.

Raffles was de eerste die sprak.

— Wat gij ons daar verteld hebt; waarde Bullock, was in de hoogste mate belangwekkend, zei hij. Mijnheer Brand, zo wendde hij zich tot zijn vriend, die naast hem zat, zijt gij het niet met mij eens, dat zulk een snelle opeenvolging van ongelukken in het zelfde gezin iets zeer merkwaardigs is?

— Ja, mylord, ik moet bekennen, dat ik zelden van zulk een opeenhoping van rampen gehoord heb, die slechts door een wonder geen dodelijke ongelukken zijn geworden.

— En Lord Bungley, zo vervolgde Raffles, terwijl hij zijn ogen in de waterig blauwe van het dikke mannetje boorde, wat zegt gij er wel van?

— Ik, mylord? Wat zou ik er van

zeggen? Ik kan niet anders doen, dan mij voor verslagen verklaren en erkennen, dat er dus wel degelijk een « Toeval » bestaat.

— Een Toeval? herhaalde Raffles met een zonderlinge glimlach. Ja, inderdaad, wel een bijzonder Toeval.

— Hoe hebt gij dat alles vernomen, waarde Bullock?

— Uit de mond van Dick Sprattfold zelf.

— Aan de waarheid kan dus niet getwijfeld worden?

— Dat is, dunkt mij, geheel uitgesloten.

— Zijn u nog nadere bijzonderheden bekend?

— Neen.

— Dat is jammer, want die zullen zeker niet van belang ontbloot zijn geweest.

— Gij stelt dus ook belang in de zaak, mylord? riep George Bullock met schitterende ogen uit.

— Meer dan ik u kan zeggen, en wel omdat ik...

Maar plotseling viel Raffles zich zelf in de rede.

Zijn stem klonk geheel anders toen hij vervolgde:

— Ik word stijf van het zitten, Bullock. Hebt gij lust om een partijtje met mij te biljarten?

— Fijn. Laat ons dat doen, mylord! antwoordde de jongeman haastig.

— Kom dan mee, mijnheer Brand, zo wendde Raffles zich tot zijn vriend, wij kunnen wel een partij van drie spelen.

De drie heren stonden op en begaven zich naar de ruime biljartzaal.

Deze was op dit ogenblik geheel verlaten.

George Bullock wilde naar een der rekken gaan, en er een keu uit nemen, toen Raffles hem zachtjes de hand op de arm legde, en glimlachend zei:

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, waarde Bullock, maar wat ik u in de conversatiezaal vroeg, was slechts een kriegslist.

De jonge man keek de vice-president verwonderd aan en herhaalde:

— Een kriegslist, mylord?

— Ja, het was er mij slechts om te doen, enkele woorden onder vier ogen met u te kunnen wisselen, want mijn vriend, mijnheer Charles Brand, is om zo te zeggen, mijn tweede ik.

— Wel, mylord, ik verlang niets liever, dan u van dienst te zijn, ging de jongeman voort, met dezelfde verwondering in zijn stem.

— Welnu dan waarde Bullock, ik zal zo kort mogelijk zijn. Laat ik u vooraf zeggen, dat ik zeer veel belang stel in de jonge Dick Sprattfold.

— Dat had ik al gedacht, mylord. Dick spreekt altijd met grote bewondering en de warmste genegenheid over u.

— Zo, dat doet mij genoegen, hernam Raffles, terwijl er voor een ogenblik een vriendelijke gloed in zijn staalharde grijze ogen kwam. Welnu, Bullock, zeg mij eens op ons erewoord, of gij zelf wel gelooft, dat de opeenvolging van ongelukken, die gij ons zoëven hebt medege-deeld, aan het toeval te wijten zijn?

— Mylord, ik... stamelde de jongeman.

— Zeg gerust uw mening.

— Ik heb wel gedacht, dat het « Toeval », indien het hier werkelijk in het

spel is, de zaak wel een weinig overdreef.

— Niet onaardig uitgedrukt! hernam Raffles. Welnu, mijn waarde, dan zal ik u mijn mening zeggen.

— Ik ben zeer nieuwsgierig, mylord.

— Ik zal er geen doekjes om winden, er is hier geen sprake van toeval, maar van opzet.

George Bullock deed verschrikt een pas achteruit en fluisterde:

— Gelooft gij dat werkelijk, mylord?

— Oordeel zelf eens, mon cher. Acht gij het mogelijk, dat in zo korte tijd zoveel ongelukken in hetzelfde gezin plaats hebben? Als er hier van een « Toeval » sprake is, dan is het dat al die ongelukken geen noodlottige afloop hebben gehad.

— Hebt gij Dick dezer dagen gesproken, mylord?

— Neen, ik heb hem in geruime tijd niet gezien. Drukke bezigheden hebben mij elders opgehouden.

Er vloog bij die woorden een zonderlinge uitdrukking over het gelaat van de Grote Onbekende, die alleen door Brand begrepen werd.

— Maar juist daarom hoopte ik nadere bijzonderheden uit uw mond te vernemen, vervolgde Raffles. Gij weet dus ook niet, of de politie is ingelicht?

— O, daarop kan ik u wel vast ontkenkend antwoorden, mylord, antwoordde Bullock lachend. Ten eerste heeft de oude heer Sprattfold een afkeer van de politie en ten tweede is hij, geloof ik, helemaal niet overtuigd, dat hier opzet in het spel is.

— Gij zelf kunt mij dus ook geen nadere bijzonderheden meedelen, Bullock?

— Zeer weinig, mylord. Ik heb een en ander vernomen... uit de mond van Jane Sprattfold.

Terwijl hij deze woorden sprak, vloog opnieuw een warme blos over het gelaat van de spreker.

— Ik vermoedde reeds zolets, mijn waarde, zei Raffles. Als ik mij niet vergis, staat gij tot Dick Sprattfold en zijn zuster in zeer vriendschappelijke betrekkingen?

De jongeman sloeg de ogen neer en richtte ze toen vrij uit op die van de

vice-president.

— Ja mylord, waarom zou ik er een geheim van maken?

— Welnu, waarde Bullock, ging Raffles voort, ik wil je wel zeggen, dat ik buitengewoon veel belang stel in deze zaak. Het staat voor mij vast dat hier van toeval geen sprake kan zijn en ik voel te veel vriendschap voor de jonge Sprattfold om niet te trachten licht in deze duistere geschiedenis te brengen.

— Zoudt gij dat waarlijk willen doen, mylord riep George Bullock verheugd uit. O, ik weet zeker, dat gij Dick daarmee een grote dienst zoudt bewijzen.

— Gelooft hij zelf aan een opeenvolging van toevalligheden? vroeg Raffles.

— Hij weet niet goed wat hij denken moet, mylord, maar ik geloof dat ook hij onder de indruk is van iets raadselachtigs, iets sinisters.

— Weet gij waar hij zich op het ogenblik ophoudt?

— Hij vertoeft te Londen, althans daar bevond hij zich nog enkele dagen geleden.

— Zou ik hem kunnen spreken?

— Ja zeker, desnoods vanavond nog.

— Hij woont immers bij zijn ouders in huis?

— Ja, antwoordde George Bullock lachend. Hij is nog vrijgezel, en denkt, voor zover ik weet, nog niet aan trouwen. Hij is er trouwens nog wel wat jong voor: nauwelijks twintig jaar.

— Best Bullock, zei Raffles, terwijl hij de jongeman de hand toestak, ik dank je voor de inlichtingen en ik wil het gezelschap van de conversatiezaal niet langer beroven van uw aangenaam bijzijn.

— Beloofst gij mij, mylord, dat gij mij op de hoogte zult houden, indien gij iets ontdekt?

— Dat beloof ik u.

— Een raadselachtige zaak, merkte Brand op, zodra de deur achter de vertrekkende was dichtgetrokken.

— Zeer raadselachtig, beaamde Raffles, terwijl hij nadenkend over zijn voorhoofd streek.

— Heb je enig vermoeden van de oorzaak van al die ongelukken?

— Niet het minste. Kom Charles, wij

zullen eens naar mijn particulier vertrek gaan. Daat staat een telefoontoe-stel.

Beide vrienden verlieten de bijart-zaal en begaven zich naar een klein, keurig gemeubeld vertrek, hetwelk de vice-president van de club voor parti-culiere aangelegenheden in gebruik had.

Raffles bladerde even in de telefoon-gids en nam toen de hoorn van de haak.

Hij voerde een kort gesprek en wend-de zich toen met een glimlach op zijn gelaat tot Charles Brand.

— Morgenochtend zullen wij hen een bezoek brengen.

— Wij? Ben ik ook van de partij?

— Tenminste als je er belang in stelt.

— Dat spreekt vanzelf.

— Ik brand van nieuwsgierigheid om te weten te komen, wat er achter deze wonderlijke opeenvolging van ongeluk-ken kan schuilen.

De volgende ochtend omstreeks tien uur, stond een glanzende Rolls Royce voor het hek van de villa, welke John Raffles in zijn kwaliteit van lord Wil-liam Aberdeen bewoonde.

Achter het stuur zat een reusachtige chauffeur.

Het was James Henderson, de trouwe bediende van zijne lordschap, die reeds aan vele zijner avonturen had deelge-nomen.

Raffles en Brand bevonden zich in hun slaapkamer en legden de laatste hand aan hun toilet.

Daarop begaven zij zich naar de ves-tibule, waar Gaston, de oude kamerbe-diende van mylord, reeds met overjas-sen en hoeden gereed stond, en verlieten daarna de villa.

— Naar het huis van Mr. Sprattfold in de Victoriastreet No. 12, James, zei Raffles tot de chauffeur.

Na een half uur rijdens stopte de au-to voor een groot huis, dat blijkbaar nog uit de achttiende eeuw dateerde, en rondom omgeven was door een tuin van ruime afmetingen.

Henderson belde aan.

Nog voor het geluid van de bel goed en wel was uitgestorven, werd de huis-deur geopend en verscheen er op de drempel een knappe jonge man, die naar

het hek toesnelde en dit eigenhandig opende.

Henderson opende het portier, na de naam van zijn meester te hebben genoemd en Raffles en Brand stegen uit.

De jongeman was Dick Sprattfold, de zoon des huizes.

Hij deed snel enkele stappen naar Raffles toe, terwijl hij opgewekt riep:

— Ik kan u niet zeggen, mylord, hoe het mij verheugt, dat gij ons met een bezoek komt vereren, riep hij uit. En ook u, mijnheer Brand, heet ik van harte welkom.

Raffles antwoordde op vriendelijke toon:

— Wij hopen u van dienst te kunnen zijn, Dick.

— Mag ik de heren verzoeken mij te volgen? vroeg deze.

Hij klapte het hek dicht en ging zijn bezoekers voor over het tuinpad naar de voordeur van zwaar eikenhout.

Nadat zij deze waren doorgegaan, bevonden de bezoekers zich in een grote hall, waarvan de muren met eikenhout waren besloten.

Nauwelijks waren zij binnengetreden, of een allerliefst jong meisje sprong hen tegemoet.

Vol discrete bewondering rustte de blik van Raffles op het bevallige meisje wier blozend gezichtje vol vertrouwen naar hem was opgeheven.

De gelijkenis met haar broeder was werkelijk treffend: dezelfde grote, zwarte ogen, dezelfde fijngevormde neus, dezelfde fraai besneden kleine mond.

Raffles boog zich over de hand van het jonge meisje en zei:

— Het verheugt mij, mejuffrouw, dat ik u, na een vrij lange afwezigheid, weer terugzie, ofschoon ik moet erkennen, dat het wederzien niet onder de gelukkigste omstandigheden plaats vindt.

— O mylord, er is sedert twaalf dagen gelukkig niets meer gebeurd! riep het jonge meisje uit, en ik begin te geloven, dat wij ons nodeloos ongerust hebben gemaakt.

— Geloofst gij dat werkelijk? vroeg Raffles op ernstige toon. Ik wil u niet verontrusten, maar ik ben van een geheel andere mening.

— Nu mylord, het zal slechts van u

zelf afhangen, of gij uw mening bevestigd zult vinden, merkte Dick Sprattfold op. Waar mee wilt gij beginnen?

— Mij dunkt dat wij de zaken maar moesten afhandelen in de orde, waarin onze vriend George Bullock ze mij gisteren heeft medegedeeld. Hij begon met mij te vertellen van een mislukte speculatie, ter beurze, maar het is, dunkt mij, onmogelijk hier de oorsprong van dit ongelukkig voorval na te gaan, hernoam Raffles, ik zal dit bij een andere gelegenheid moeten doen. Wij gaan dus over tot het tweede punt. Dat was, als ik mij niet vergis, het ongeluk met de auto.

— Ja, mylord, antwoordde nu Jane Sprattfold, en mijn linkerarm is er nog altijd een weinig stijf van. Wat onze chauffeur betreft, hij ligt nog altijd in het ziekenhuis, maar zijn toestand is, gelukkig, vooruitgaande.

— Is de auto weer in orde? vroeg Raffles haastig.

— Dat spreekt vanzelf, mylord, antwoordde Dick. De wagen zag er wel danig gehavend uit, maar de motor was intact, en na uitdekking en aanbrengen van een nieuw stuurwiel, was de zaak gezond.

— Dat is eigenlijk jammer, riep Raffles teleurgesteld uit, ik had zeer gaarne die stuurinrichting eens willen onderzoeken.

De jonge man dacht even na en riep toen uit:

— Maar dat kan misschien nog wel gebeuren, mylord. De reparatieinrichting bevindt zich op tien minuten lopens hier vandaan, en niets is gemakkelijker dan er een onzer bedienden heen te sturen, met het verzoek de gebroken stuurinrichting hierheen te laten brengen.

— Wanneer is de wagen van de reparatie-inrichting teruggekomen? vroeg Raffles.

— Gisteren, mylord.

— Welnu, doe dan wat gij zoëven gezegd hebt, want als ik de gebroken stuurinrichting niet kan onderzoeken, kan ik ook onmogelijk een oordeel vellen; intussen kunnen wij het derde punt eens onderzoeken.

De zoon des huizes had intussen de

huistelefoon ter hand genomen en fluis-terend enige woorden gewisseld met de binnentredende bediende, die direct vertrok om het bevel van zijn meester op te volgen.

— Het derde ongeluk was, als ik mij niet vergis, de zware gevelsteen. Zou het veel moeite kosten om mij die even te tonen?

— Volstrekt niet, mylord, riep het jonge meisje uit. Gaat u maar mee.

— Maar zou ik niet eerst mijn opwachting maken bij uw ouders? vroeg Raffles, terwijl hij de jongeman, die reeds wilde voorgaan, met een gebaar terughield.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mylord, maar mijn vader is wegens zaken uitstедig, en mama is sedert een paar dagen bedlegerig.

— Toch niets ernstigs, hoop ik? vroeg Raffles met vriendelijke bezorgdheid.

— Gelukkig niet. Een weinig overspanning en zenuwen, mylord; de dokter heeft mama gedurende enige tijd rust voorgeschreven.

— Wees dan zo goed mijn vriendelijke groeten aan mevrouw uw moeder over te brengen, en wens haar, namens mij, van harte beterschap. En nu op weg naar de zolder.

Het viertal begaf zich naar de lift en spoedig waren zij op de hoogste verdieping gebracht, waar het dienstpersoneel zijn vertrekken had.

Zij beklommen nu nog de houten trap die naar de zolder voerde.

Zij stonden nu voor het dakraam en boven hun hoofd bevond zich een zware ijzeren balk, aan het ene einde voorzien van een polsdikken haak ter bevestiging van de katrol en met het andere uiteinde vast geschroefd tegen de zware balken.

Raffles keek er met aandacht naar en wendde zich daarna vragend tot het jonge meisje.

— Ik kan mij met de beste wil van de wereld niet voorstellen, miss, hoe deze balk de gevelsteen heeft los kunnen stoten.

— Dat heeft geen van ons begrepen, mylord. Zover wij wisten, was die balk met stevige vierkante steunijzers vast

geschroefd.

— Deze balk is natuurlijk nieuw? vroeg Raffles.

— Neen, de balk is dezelfde, mylord, herhaalde Dick Sprattfold, alleen de steunijzers zijn opnieuw vastgemaakt.

— A ha, die waren dus los, riep Raffles uit. Ja, dat moet ook wel, anders ware het ondenkbaar, dat deze zware ijzeren balk voorover is geknikt en de gevelsteen heeft los gestoten. Hebt gij hier een trapje bij de hand?

Er stond een trapleertje tegen de wand dat de jonge man voor Raffles nederzette.

Deze klom er op en bekeek de zware eiken hanebalken, waarop de ijzeren balk lag, met aandacht en riep toen naar beneden:

— De ijzers die de balk vasthouden, zijn niet weer op dezelfde plaats aangebracht. Weet gij waarom niet?

— Nu? riepen drie stemmen tegelijk.

— Omdat de boorgaten in de hanebalken, waarin de schroeven staken, die de steunijzers op hun plaats moesten houden, zodanig verwijd zijn, dat de schroeven er niet meer in zouden pakken. Om niet genoodzaakt te zijn zwaardere schroeven te gaan halen, heeft de timmerman die de hijsbalk weer op zijn plaats bracht, de steunijzers eenvoudig een paar centimeters verder aangebracht en nieuwe schroefgaten geboord.

Er volgde een diep stilzwijgen op deze woorden.

— Het is niet twijfelachtig, dat deze gaten niet vanzelf zo wijd zijn geworden, merkte Raffles op. Kunt gij mij zeggen, wie van het dienstpersoneel gewoon is hier op deze zolder te komen?

— De dienstboden en knechts komen hier, geloof ik, allen wel eens mylord, antwoordde het jonge meisje. Hier wordt soms goed gedroogd, daarginds is de mangelkamer, een van de bedienden heeft hier een klein timmerhokje; kortom, zij allen komen nog al eens vaak op de zolder.

— Is hier in de laatste tijd een reparatie verricht? vroeg Raffles.

— Ja mylord, enige weken geleden is de dakgoot gerestaureerd en de zolder geverfd.

— Zo... zo..., zei Raffles belangstellend. Anstonds, wanneer wij weer beneden zijn, zult gij wel zo goed zijn mij de naam op te geven van de schilderspatroon en de loodgieter?

— Zeker, mylord. Die zal onze butler wel weten.

— Ik geloof niet, dat ik hier nog iets te zien heb, vervolgde Raffles, terwijl hij nogmaals een blik in het rond wierp. Als gij wilt kunnen wij wel weder naar beneden gaan.

Het gehele gezelschap begaf zich nu naar de grote salon.

Zodra zij daar verenigd waren, begon Raffles opnieuw:

— Als ik het mij wel herinner is het vierde ongeluk u zelf overkomen, is het niet Dick? Op Trafalgar Square zijt gij bijna onder een auto geraakt?

— Gij kunt dat woordje bijna er wel afdelen, mylord, antwoordde de jonge man lachend. Ik ben er bijna een maand mooi mee geweest, en pas een paar dagen kon ik weer zonder kruk lopen, terwijl het verband eerst gisteren is verwijderd. Hier, gij kunt duidelijk het litteken zien.

De jonge man ging vlak voor Raffles staan en wees op een tamelijk groot, reeds verblekend litteken, dat dwars over zijn voorhoofd liep, tot aan de wortels van zijn haar.

— Gij zijt er goed van af gekomen, doordat een politieagent u terzijde trok? vroeg Raffles.

— Ja, mylord. Nog bijtijds.

— Zijn u omtrent het ongeval volstrekt geen nadere bijzonderheden bekend?

— Alleen deze, dat de auto op een zeer zonderlinge wijze over de weg reed. Als u 't mij op de man af vraagt, geloof ik, dat de chauffeur dronken was. Maar in ieder geval was hij nog zo goed bij zijn positieven dat hij er als een bliksemschicht vandoor ging. Er was zelfs geen tijd om het nummer op te nemen. Andere beweren dat de wegsnellende auto in het geheel geen nummer droeg.

— Hoe langer hoe mooier, mompelde Raffles. Het begint een wonderlijke historie te worden.

En nu blijft mij nog slechts over u te ondervragen over het tochtje op te Theems.

Gij hebt natuurlijk de boot, die splinternieuw was, en u zeker een aardige duit gekost heeft, doen lichten?

— Natuurlijk, mylord. Het was een boot van achthonderd pond sterling en wij vonden het de moeite en onkosten wel waard.

— Zij was natuurlijk beschadigd? ging Raffles voort.

— Ja, mylord, er bevond zich een gat zo groot als een flinke vuist in de bodem.

— Merkwaardig, zei Raffles. Voor zover ik weet, bevinden er zich geen klippen in de Theems. Van stoten hebt gij zeker niets gemerkt?

— Niet het minst, mylord. Ik was de eerste die het water in de boot zag stromen en voor ik iets had kunnen doen, lagen we alle vijf in het water. Gelukkig waren mijn vader en moeder de zwemkunst nog niet helemaal vergeten en met mijn hulp kwamen ze veilig aan land. Mijn zusjes zwemmen als robben, maar we waren verzopen katten gelijk en we zijn als de maan met een taxi naar huis gereden.

Raffles wreef zich met beide handen over de ogen en keek peinzend voor zich uit.

— Dat alles is duidelijk genoeg, mompelde hij bijna onhoorbaar. Maar de reden? Wat is het motief?

Hij liet zijn heldere grijze ogen van het jonge meisje naar de zoon des huizes dwalen en vervolgde toen:

— Voor zover ik het begrijp, is dat nog niet alles. Men heeft mij nog medegedeeld, dat gij van uw paard gestort zijt. Is dat waar?

— Ja, mylord, dat is waar. Maar ik zelfs heb dat ongeval niet als zeer ernstig beschouwd, zei Dick Sprattfold lachend. Het had niet veel te betekenen, misschien kwam het wel, omdat mijn been nog niet geheel genezen was.

— Het is mogelijk... Heeft uw paard u wel eens meer afgeworpen?

— Nog nooit mylord.

— Nog nooit, zegt gij?

— Almanzor, mijn ruïn, is een zeer

mak dier.

— Zo? vroeg Raffles verbaasd. Dan zal ook dit geval wellicht van meer belang kunnen blijken, dan het oorspronkelijk scheen. Is de stal hier ver vandaan?

— Neen, mylord, bij het paddock in de tuin. Wilt gij dat ik er u heen breng?

— Ja, ik zou gaarne uw paard eens zien.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mijne heren, riep de jongeman uit.

Het gezelschap verliet nu het huis aan de achterzijde, daalde een bordes af, dat op de grote tuin uitzag, volgde daarna 'n breed grintpad en stond spoedig voor de geopende brede deuren van het stalgebouw.

Een oude koetsier met grijs haar, in zijn hemdsmouwen, was hier fluitend aan het werk.

De oude man richtte zich verrast en verlegen op, toen hij zijn meester met zijn gezelschap zag naderen, en wilde de stal binnen gaan om zijn buis aan te schieten.

Raffles scheen zijn gedachten te raden en zei op vriendelijke toon:

— Gij behoeft u voor mij geen moeite te geven, beste vriend, als uw meester het goedkeurt, dat gij in die kleding met ons spreekt.

Raffles richtte zich na het toestemmend knikje van Dick tot de oude koetsier en vroeg op een toon, die de oude man dadelijk op zijn gemak bracht:

— Uw naam, vriend?

— John Howard.

— Zijt gij al lang in dienst van uw meester?

— Ik heb mijnheer hier gekend toen hij nog in zijn eerste broekje rondliep, met uw welnemen, mijnheer. Mijnheer Dick heeft op mijn knieën nog menigmaal paardje gereden, voor hij een echt paard kreeg.

— Gij weet dat mijnheer Dick van het paard is gevallen?

De oude man keek verwonderd op bij deze vraag en keek beurtelings van de een naar de ander.

Raffles keek op zijn beurt de jonge man aan, op wiens gelaat een flauwe bloes verschenen was.

— Ach, ik zie al wat het is, zei Raffles glimlachend. Gij hebt het uw eer te na geacht, om over dit ongelukje te spreken, maar daar het ons bij het onderzoek van nut kan zijn, moet gij er wel mee voor de dag komen.

De jonge man dacht even na en antwoordde toen vlug:

— Het is nu juist vier dagen geleden, mylord. Om precies te zijn, Maandag.

— Dank u. En laat mij nu het paard eens zien.

Allen gingen de stal binnen, die helder verlicht was.

In de keurig onderhouden boxes stond een zestal rij- en koetspaarden, die doodkalm aan het hooi in hun ruif knabelden.

Het laatste paard in de rij, 'n fraaie schimmel, van gekruist Arabisch ras, spitste zijn oren, toen hij de stem van zijn meester hoorde.

Dick Sprattfold ging op het dier toe en klopte het op het glanzende kruis.

— Dit is Almanzor, mylord, riep de jonge man trots uit. Vindt gij het geen mooi dier?

Raffles liet met welgevallen zijn blikken over het paard dwalen en knikte goedkeurend met het hoofd.

— Het is inderdaad een prachtig dier, zei hij. Hebt gij het nog bereden na Maandag?

— Neen, mylord.

Raffles trad nu in de box, sprak het dier enige vriendelijke woorden toe, wreef het liefkozend over de neus en maakte de halster los.

Hij bracht het dier midden in de stal, dicht bij de deur die op de tuin uitkwam, zodat het in het volle licht stond.

Raffles nam de halster stevig in de linkerhand en drukte toen met de rechter midden op de rug van het dier.

Plotseling sprong het paard snuivend op de achterbenen.

Raffles was blijkbaar op deze beweging verdacht en hield het dier met krachtige hand in bedwang.

— Wat is dat nu? riep Dick Sprattfold verwonderd uit, terwijl hij naderbij kwam. Waarom begint Almanzor zo plotseling te steigeren, mylord?

— Ik had eerlijk gezegd, niets anders

verwacht, Dick, antwoordde Raffles.

— Wat zegt ge daar? riep de jonge man vol verbazing uit.

— Het dier steigert, omdat ik het op een pijnlijke plek op de rug aangeraakt heb.

De koetsier was nu ook naderbij gekomen en zei:

— Als mylord mij toestaat om een opmerking te maken, dan zou ik wel willen zeggen, dat Almanzor eergisteren en gisteren bij het roskammen ook al zulke rare kapriolen heeft gemaakt. Mijn zoon Bill en ik hadden de grootste moeite hem in bedwang te houden.

— Ik geloof dat wij gauw de oorzaak gevonden zullen hebben, merkte Raffles op. Mijnheer Brand, wees zo goed het dier eens vast te houden.

Hij reikte Brand de halster toe, trok een kruk tot dicht bij het paard, ging daarop staan en onderzocht nauwkeurig de rug van het dier.

Het duurde niet lang of hij liet een goedkeurend gebrom horen en stapte weer op de grond.

— Breng het paard maar weg, vriend, zo wendde hij zich tot de koetsier. Maar zeg mij eerst eens, of gij het zadel op dezelfde plaats hebt laten hangen, nadat gij Almanzor hebt afgetuigd.

— Ja, mylord. Daarginds hangt het aan die stijl tussen de beide boxes.

Raffles nam het zadel van de haak en keerde het om.

Een trek van teleurstelling verscheen op zijn gelaat.

Hij bedacht zich even en vroeg toen aan de koetsier:

— Misschien was het paard die dag met een schabrak bedekt?

— Ja, mylord, want het was nog al koel die dag. Daarginds ligt het op die bank.

Raffles nam de kleine wollen doek met rode biezen afgezet en die nu opgevouwen op de bank lag, in beide handen en schudde.

Er viel iets op de vloer, dat Raffles oprapte en hij kwam langzaam op het kleine groepje toe.

— Weet gij wat dit is? vroeg hij.

— Een blad van een stekeldistel, tot een bal ineengerold! riep Dick Spratt-

fold verrast uit.

— Gij hebt gezien waar ik het vond?

Een gedrukt zwijgen volgde op deze woorden.

Jane Sprattfold had de handen op haar boezem tegen elkaar gedrukt en keek Raffles met een angstige blik aan.

Dick had de vuisten gebald en staarde recht voor zich uit.

Raffles was de eerste die weer sprak.

— Gij zult nu wel zelf begrijpen, wat er gebeurd is; wij willen nu maar eens aannemen, dat deze distel bij louter toeval van het schabrak op de rug van Almanzor terecht is gekomen. Onder het galopperen zijn de stekels van dat venijnige blad door de druk van het zadel in de huid van het dier gedrongen en dat is een pijnlijke geschiedenis. De rest is duidelijk. Bij het afnemen van het zadel is de distel in het wollige goed van het schabrak blijven zitten.

— Het is zeer vreemd, mompelde de jonge man in zichzelf, terwijl hij een onrustige blik in het rond wierp.

— Wie zadelde het paard maandag voor mijnheer Dick? vroeg Raffles aan de stalknecht.

— Ik zelf, mylord, en ik geef u de verzekering...

Raffles hief sussend de hand op en zei:

— Dat begrijp ik. Uw schuld is het niet. En zeg mij nu eens, of deze stal ook op straat uitkomt.

— Ja, mylord, mijnheer Dick rijdt altijd door die deuren naar buiten. Dat moet trouwens wel want dat is de enige uitgang naar de straat.

— Hebt gij volstrekt niets bijzonders opgemerkt?

De oude koetsier krabde zich even op het hoofd en zei toen:

— Dat geloof ik niet, mylord.

— Denk eens goed na, hernam Raffles. Zelfs een voorval dat u van niet het minste belang toeschijnt, kan mij op een spoor brengen.

De oude man scheen zijn geheugen te raadplegen en hief toen plotseling het hoofd op.

— Terwijl ik het paard zadelde, mylord, stond er aan de deur die op de straat uitkomt, een nogal haveloos ge-

kleed man, die vroeg of ik niet wat werk voor hem had. Hij wilde gaarne tuigen poetsen, kribben schoon maken, of iets dergelijks doen. Ik zei hem echter dat ik daarvoor reeds iemand in dienst had, en dat was de waarheid, mylord, want mijn eigen zoon helpt mij bij het behandelen van de paarden.

— Dus die man is onverrichter zake weer weg gegaan? vroeg Raffles vol spanning.

De oude koetsier antwoordde aarzelend:

— Neen, mylord. Ik weet nu niet of ik er wel goed aan gedaan heb, maar die man zag er zo ongelukkig en hongerig uit, dat ik hem op zijn verzoek toestond het rijpaard van mijnheer Dick vast te houden, terwijl ik het zadelde. Ik heb hem daarvoor een tuppence gegeven en toen is hij heengegaan.

— Nu, dat is dan opgehelderd, zei Raffles op lichte toon.

De oude koetsier tikte aan zijn pet en ging weer aan zijn werk.

Jane Sprattfold keek Raffles onderzoekend en met angstige blik, in het gelaat.

— Ik begin te vrezen, mylord, dat die opeenvolging van ongelukken toch niet zo onschuldig is, als mij op het eerste gezicht toescheen. Toen alles zo goed afliep, heb ik er zelfs grapjes over gemaakt, maar ik denk er nu anders over.

— Ja, zei Raffles, het is een nare geschiedenis. Maar laat ik u zeggen, dat ik van het begin af aan er geen ogenblik aan getwijfeld heb, of deze lange reeks van ongelukken werd niet veroorzaakt door het Noodlot of het Toeval, meer door een wezen van vlees en bloed.

Jane drukte de hand op haar borst en haar gezichtje was zeer bleek, toen zij op zachte toon zei:

— Maar mylord, dan zouden wij een doodsvijand moeten hebben, die ons achtervolgt en onze ondergang zoekt.

Raffles wilde antwoorden, toen de bediende, die zoëven was uitgezonden naar de autoreparatie-inrichting, kwam aanlopen en voor zijn jonge meester bleef staan.

— Wel Tim, vroeg Dick, terwijl hij haastig op hem toetrad, hebt gij het verzoek overgebracht? Zullen zij de gebroken stuurinrichting hier laten brengen?

— Neen, mijnheer, antwoordde de man, dat kan niet, want eergisteren is een onbekend gebleven persoon de garage binnengekomen, die al het oude ijzer, waaronder ook de gebroken stuurstang als oud roest heeft gekocht en meegenomen, antwoordde de bediende.

Er heerste een diep stilzwijgen na deze woorden.

Broeder en zuster keken elkaar verbaasd en ongerust aan, terwijl Raffles de lippen oopen klemde, en enige onverstaanbare woorden bromde.

— Dat is sterk! riep Brand eindelijk uit, die zich niet meer kon bedwingen.

— Misschien minder dan ge denkt, waarde Brand, zei Raffles kalm. De persoon met wien wij te maken hebben, is blijkbaar niet van verstand ontbloot en heeft begrepen, dat het vroeg of laat wel eens zou kunnen uitkomen, dat de stuurstang, laat ons zeggen, voor drie kwart was doorgezaagd.

— Dat zal uw onderzoek waarschijnlijk niet vergemakkelijken mylord! riep Dick uit.

— Dat geloof ik ook niet, maar wij moeten de moed niet laten zakken, er zijn nog andere aanknopingspunten. Om te beginnen, zou ik u vriendelijk willen verzoeken, mij onmiddellijk op te bellen, als uw vader van zijn zakenreis terug is, zei Raffles.

— Wilt gij mijn vader spreken, mylord?

— Ja, hefst zo spoedig mogelijk. En zeg mij nu eens, Dick, of gij goed op de hoogte zijt van de geschiedenis uwer familie, ik meen, of u wellicht bijzondere voorvallen uit het leven van uw vader bekend zijn, die sterk uw aandacht hebben getrokken.

De jonge man dacht even na en hief toen zijn ogen naar het gelaat van de vrager op.

— Neen, mylord. Voor zover ik weet, is ons leven en dat van mijn vader steeds zeer on-emotioneel geweest. Gij weet wellicht, dat hij aandeelhouder en president-commissaris is in een groot han-

delshuis en dergelijke personen kunnen de grote avonturen in hun leven gewoonlijk wel tellen.

— Soms, niet altijd, zei Raffles glimlachend. Dat hangt van de personen af. Wanneer denkt gij dat uw vader thuis komt?

— Wilt gij morgen niet op onze verjaarspartij komen, mylord? riep nu het jonge meisje uit. Alice, mijn zusje is jarig, en daar zij vele vrienden en bekenden heeft en verzot is op dergelijke

soirées, heeft papa er in toegestemd, om die avond een aantal gasten te vragen. Er zal gemusiceerd, charades gespeeld en gedanst worden.

— Dan beloof ik u, dat ik present zal zij, miss Jane, antwoordde Raffles direct. Ik stel zeer veel belang in de zaak en dat is er niet minder op geworden, sedert ik mijn onderzoek hier begon. Maar laat ik u dadelijk zeggen, dat ik tot dusverre nog niet veel licht zie.

HOOFDSTUK III

DE MAN MET DE GROENE OGEN

Een dag later, om acht uur 's avonds waren Raffles en Brand bezig zich te kleden voor de verjaarspartij ten huize van de familie Sprattfold.

Brand strikte met de grootste zorg een witte das, terwijl Raffles de mat-groene knoopjes van zijn parelgrijs rok-vest dichtknoopte.

Hij neuriede zacht voor zich heen, zoals hij vaak deed, als hij bezig was met het onderzoek van een of andere raadselachtige zaak, die zijn gehele aandacht in beslag nam.

— Wel, Edward, begon Brand, nadat beiden een tijdlang gezwegen hadden, heb je al enig inzicht in deze zonderlinge zaak gevormd?

— Amice, ik heb mij het enige inzicht gevormd, dat men zich in deze zaak met mogelijkheid vormen kan: ik ben niet ongeneigd aan een Noodlot te geloven, maar ik weiger te erkennen, dat het zich in zulk een eigenaardige vorm zou openbaren. Zonder enige twijfel is hier sprake van een wraakoefening. Maar de reden of de oorzaak, dat is meer dan ik voor het ogenblik kan doorgronden. Ik hoop echter hierin vanavond wat verder te komen.

— Ben je nog bij de reparateur van de auto geweest?

— Ja, en ook bij de schilderspatroon en de loodgietersbaas, maar daar heb ik, zoals ik al vreesde, bot gevangen. De auto-reparateur wist zich zelfs het

gezicht van de oudroest koopman niet meer te herinneren, terwijl de beide patroons zeer vertrouwde arbeiders naar het huis van de Sprattfolds hadden gezonden, voor wie ze ten volle konden instaan.

— Maar hoe is die hijsbalk dan losgekomen? riep Brand uit.

— Dat is mij zelf nog niet helemaal duidelijk. Maar ik veronderstel, dat de zonderlinge Engel der Wraake 's nachts is binnengeslopen, de schroeven van de steunijzers heeft losgemaakt, en de gaten zodanig verwijd, dat de balk naderhand zonder moeite zover vooruit kon worden geschoven, dat deze topzwaar werd, de gevelsteen raakte, deze over de rand van de dakgoot naar beneden viel. Ik heb goed opgemerkt, dat men, staande voor het zolderraam, reeds op een afstand kan zien wie er op de voordeur toekomen. En wanneer de hijsbalk bij het glijden over de dakgoot niet een weinig was afgeweken, dan zou de oude heer Sprattfold zonder twijfel als een vlieg zijn doodgedrukt.

Hieruit blijkt, dat ons wraakzuchtig heerschap een buitengewoon man is. Iemand die voor geen gevaren terugdeinst om zijn doel te bereiken en die over een grote mate van wilskracht en schrandtheid beschikt.

— Ik vind dat je die moordenaar, want dat is en blijft hij toch, wel wat al te veel lof toezwaait, Edward, merkte

Brand verwijtend op.

— Toch niet, ging Raffles kalm voort. Het is mogelijk, dat de man zijn bekwaamheden en zijn wilskracht verkeerd aanwendt, maar daarmede mag ik toch het bestaan van die bekwaamheid en wilskracht niet uitschakelen.

Brand antwoordde niet.

Hij wist wel, dat hij in dergelijke gesprekken steeds het onderspit moest delvan.

Na enige tijd vroeg hij:

— Nu ben ik er nog niet achter, hoe de balk is weggeschoven; daartoe was toch nodig, dat de man die de aanslag beraamde, op de zolder was.

— Precies. Waarom zou hij er niet geweest zijn?

— Maar het was toch midden op de dag, riep Brand met enig ongeduld in zijn stem uit.

— Wat zou dat? Breng ik ook niet soms mijn ongewenste bezoeken midden op de dag?

— O, jij vormt een uitzondering. Jij bent nu eenmaal, die je bent.

— Wel. Dan is onze vriend de moordenaar, ook een uitzondering! riep Raffles spottend uit. Ik houd vol, dat het voor een ondernemend man volstrekt niet zo moeilijk is gekleed als metselaar, een glazenwasser of schoorsteenveger, vooral als dat laatste, op de zolder te komen. Hij had daartoe niets anders te doen dan het leegstaande huis, een paar nummers verder, binnen te gaan, daar uit het zolderluik te klimmen en over de daken heen het luik te bereiken van het bewuste huis.

— Maar was daar dan een leegstaand huis? vroeg Brand verbaasd.

— Ja!

— Ik heb niets gezien.

— Dat is geen bewijs, dat het er niet was, niet waar? zei Raffles, terwijl hij zijn vriend doordringend aankeek.

— Daarin heb je gelijk, antwoordde Brand enigszins verbluft. Ik moet bekennen, dat ik er niet op gelet heb.

— Ik zou er ook niet op gelet hebben, als ik er niet naar gezocht had, merkte Raffles kalm op, terwijl hij zijn rok aanschoot en een blik in de spiegel wierp. Klaar Charles?

— Ik ben dadelijk tot je dienst.

— Vooruit dan maar. Ik brand van verlangen om met de oude heer Sprattfold te spreken.

De beide vrienden verlieten de kamer, na eerst met de grootste zorg de sluiting van alle geheime vakken en kasten te hebben nagezien en begaven zich naar de vestibule, waar de oude Gaston reeds met jassen en handschoenen stond.

Voor het hek van de voortuin stond de Rolls Royce van zijne lordschap geparkeerd.

Henderson zat achter het stuurwiel.

Raffles gaf hem het adres van de Sprattfolds's op en stapte, gevolgd door Brand in.

Binnen een kwartier hadden zij de Victoriastreet bereikt.

Reeds in de verte kon men zien, dat alle ramen van het grote herenhuis verlicht waren.

In de grote hal werden hun kleren in ontvangst genomen door de deftig gejalonneerde huisknecht, terwijl de butler de gasten de weg wees naar de grote ontvangtsalon.

Op de drempel werden zij begroet door Jane Sprattfold, die er met haar blozend gezichtje en in een wit zijden avondtoiletje allerliefst uitzag.

Zij begroette de beide heren hartelijk en geleidde hen toen naar haar moeder, een vrouw met nog bijna gitzwart haar en een vorstelijk figuur, die ondanks haar veertig jaren nog onder de knapste vrouwen van Londen werd gerangschikt.

Daarop snelde het jonge meisje opgewekt en met een verhoogde blos weer weg er toen Raffles haar met een belangstellende blik volgde, zag hij met een glimlach om de lippen, dat zij regelrecht toeliep op George Bullock, die zoëven was binnengekomen en wiens lange gestalte bijna een hoofd boven de andere gasten uitstak.

Het was reeds vrij druk in de grote ontvangtsaal.

Door de vleugeldeuren aan het einde der zaal te openen had men het vertrek aanzienlijk vergroot.

Ook in de aangrenzende zaal, die meestal als muziekkamer gebruikt werd, bevond zich reeds een aantal gasten.

In een hoek, achter een haag van palmen, was op een kleine verhoging een orkestje verborgen, dat nu juist een zachte wals inzette, die de danslustigen spoedig naar de muziekzaal lokte.

Raffles wisselde enige hoffelijke woorden met de vrouw des huizes, die hij reeds vroeger op andere partijen ontmoet had en vroeg toen zonder omwegen naar haar echtgenoot, daar hij volstrekt niet voornemens was de hele avond door te brengen op een soirée die hem als zodanig slechts maar matig belangstelling inboezemde.

— Mijn man is nog bezig met enige brieven, mylord, zei mevrouw Sprattfold, maar hij zal aanstonds wel beneden komen. Aha, daar zie ik hem juist binnenkomen.

Met lange schreden kwam de heer Richard Sprattfold, de vader van Dick, op het drietal toelopen.

Hij was een man van hoge gestalte, nauwelijks veertig jaar.

Zijn blozende gelaatskleur verried, dat hij ondanks zijn drukke bezigheden, veel aan sport deed, hetgeen ook zijn krachtig ontwikkelde gestalte bewees.

Raffles merkte echter met zijn scherpe blik onmiddellijk op, dat Sprattfold ondanks de moeite die hij deed om het te verbergen, zeer nerveus was.

Zijn oogleden knipperden voortdurend en hij wreef zich telkens de handen als iemand die het koud heeft, ofschoon er in de zaal een hoge temperatuur heerste.

— Het verheugt mij, dat gij gekomen zijt, mylord, zei hij, terwijl hij zijn bezoeker de hand toestak. Ik hoop, dat gij enig licht in deze duistere zaak kunt brengen. Ik zelf heb oorspronkelijk niet aan enig opzet gedacht, maar na wat ik van Dick en Jane vernam, schijnt het toch bij lange niet zo onschuldig te zijn, als ik eerst meende.

— Dat geloof ik ook, Mr. Sprattfold, zei Raffles op ernstige toon, en als gij een raad van mij wilt aannemen, dan zou het deze zijn: geef goed acht op uw omgeving en begeef u des avonds en vooral des nachts niet alleen, en vooral niet ongewapend op straat.

Mevrouw Sprattfold verbleekte.

— Gij gelooft dus werkelijk, mylord,

dat mijn man ernstig gevaar loopt?

— Niet alleen uw man, mevrouw, maar gij en uw kinderen ook, ik kan het tot mijn spijt niet betwijfelen.

— Maar dat is verschrikkelijk! riep zij ontsteld uit. Zouden wij dan de politie niet in de arm nemen?

— Ik geloof niet dat u dat veel zou baten, mevrouw, hernam Raffles glimlachend. Naar mijn mening is de man die u achtervolgt, en die deze reeks van ongelukken veroorzaakt heeft, er niet de man naar om zich door een paar Londense politieagenten te laten vangen. Naar wat ik ontdekt heb, moet het een man zijn, die met duivelse behendigheid en onverschrokkenheid te werk gaat. Ik zou u wel willen vragen...

Maar Raffles viel zich zelf in de rede, en keek strak in de richting van de deur.

De vrouw des huizes volgde, enigszins verbaasd over het plotselinge zwijgen, de richting van diens blik, en ook Brand keek om, ten einde te zien, wat Raffles zo plotseling zijn zin had doen afbreken.

Door de deur waren enige gasten binnen gekomen.

De meesten kwamen dadelijk op het echtpaar Sprattfold toe, om het te begroeten.

Toen de pasgekomen gasten zich verspreid hadden, vroeg Raffles:

— Wie is die heer daar, die zoëven is binnengekomen en zo besluiteloos aan de deur blijft staan; ik dacht dat hij u ook wel zou komen begroeten.

Mevrouw Sprattfold wierp een blik in de aangewezen richting en zei op vrij onverschillige toon:

— Dat is... hoe heet hij ook weer, Richard? Ik kan zijn naam maar niet onthouden, hij heeft zulk een zonderlinge uitheemse klank.

— Iwan Broessilof meent gij? vroeg Richard Sprattfold, terwijl hij naar de aangeduide persoon keek. Ik kan best begrijpen, dat gij zijn naam vergeet, voegde hij er lachend aan toe, Russische namen zijn moeilijk te onthouden.

— Is die heer een Rus? vroeg Raffles, terwijl hij geen oog van de pas binnengekomene afwendde.

— Dat zegt hij althans, ofschoon ik

niet vind, dat hij een Russisch type heeft, antwoordde mevrouw Sprattfold.

— Ik ben een paar weken geleden op mijn club aan hem voorgesteld, zei Richard Sprattfold als bij verontschuldiging. Een zeer vermogend man.

— Zoudt gij mij niet eens aan hem willen voorstellen? vroeg Raffles. Ik vind dat hij een zeer belangwekkend gezicht heeft en gij weet misschien, dat ik houd van mensen met een interessant uiterlijk.

— Wel, niets is gemakkelijker, mylord, antwoordde Sprattfold. Hij komt juist naar ons toe en schijnt ons eindelijk in het vizier te hebben gekregen.

Inderdaad kwam de Rus langzaam in hun richting, alsof hij besluiteloos was en Raffles had alle tijd om zijn gelaat en zijn gestalte goed op te nemen.

Iwan Broessilof was zelfs voor een Rus buitengewoon lang te noemen.

Hij was minstens een meter twee en zeventig en hij leek nog langer door zij magerte.

Dat die magerte echter geen gevolg was van zwakheid, maar dat de Rus integendeel over een buitengewone lichaamskracht beschikte, bleek uit de wijze, waarop hij het hoofd droeg, en waarop hij zijn lange, gespierde benen nederzette.

Toen hij naderde, merkte Raffles op, dat de Rus flauw glimlachte, en spoedig zag hij tot zijn verbazing, dat deze glimlachende trek ook zelfs geen ogenblik van het smalle, bleke gelaat van de Rus verdween.

Bij alles wat hij zei, werd de mond met de dunne, bloedeloze lippen naar één zijde omlaag getrokken, door die raadselachtige, haast ziekelijke glimlach, die als het ware in zijn gelaat was ingevreten.

Broessilof had een hoog voorhoofd en zwart haar, dat aan de slapen reeds begon te grijzen, ofschoon hij niet veel ouder dan veertig jaar kon zijn.

Zijn wenkbrauwen waren zonderling gevormd.

Zij waren niet gebogen, maar leken als door een liniaal getrokken te zijn, en liepen van de neuswortel schuin naar boven, hetgeen hem enigszins het uiter-

lijk van een Mongool gaf.

Maar het zonderlingst van deze man en in dit gezicht waren wel de ogen.

Zij waren lichtgroen.

Niet zulk een groenige tint, zoals men dat wel meer ziet bij lichtbruine ogen, maar zij hadden de heldere groene kleur van gras of van bladeren.

Groot en schitterend als van een panter en dan van die zonderlinge lichtgroene kleur.

Iwan Broessilof was nu tot dicht bij het groepje genaderd en hief langzaam een reusachtige hand ter begroeting op, terwijl hij een stijve buiging maakte.

Zijn Engels was vrij van enig buitenlands accent, toen hij opmerkte:

— Mevrouw Sprattfold, het is mij een grote eer gevolg te hebben kunnen geven aan uw vriendelijke uitnodiging, tot bijwoning van uw soirée. Voor mij, die een vreemdeling in uw land is, en die hier weinig vrienden en kennissen heeft, is het een geluk als men zich over hem ontfermt.

Mevrouw Sprattfold vatte enigszins schuw en als met tegenzin de haar toegestoken hand aan, die zij onmiddellijk losliet.

Er liep een zachte rilling over haar huid.

Toen Raffles naar Broessilof keek, zag hij tot zijn verwondering, dat diens ogen plotseling geheel van tint veranderd waren.

Zij waren nog altijd groen, maar nu van een veel diepere tint, en zonder glans.

Terwijl hij nog over dit zonderlinge verschijnsel nadacht, richtte Broessilof zich tot hem, terwijl hetzelfde ziekelijke glimlachje om zijn lippen speelde:

— Indien ik mij niet vergis, heb ik het voorrecht, lord William Aberdeen voor mij te zien?

— Inderdaad mijnheer, antwoordde Raffles afgemeten. Gij kent mij dus?

— Neen, die eer heb ik niet, mylord. Maar een mijner clubvrienden, met wie ik onlangs een rit door Hyde-Park maakte, heeft mij u aangewezen, toen gij op een prachtige vos voorbijreed. Gij hebt ons niet gezien, want gij waart in diep

gesprek met deze heer, die ik eveneens herken.

Hij wendde het hoofd langzaam naar Bränd om, die vlak achter hem stond en deze voelde voor een ogenblik met een zonderling huiverig gevoel, de nu weer lichtende groene ogen op zich gericht.

— Ik ben zeer verheugd, kennis met u te maken, mylord, vervolgde Iwan Broessilof.

En weer ging de reusachtige rechterhand de hoogte in.

Raffles vatte haar en voelde dat die hand koud en klam was als een dode vis.

Men wisselde nog enige onbetekenende beleefdheden en daarop nam de Rus met een buiging afscheid en mengde zich onder de gasten.

Raffles keek hem peinzend na.

— Zulk een zonderling paar ogen heb ik in mijn hele leven nog niet gezien, merkte hij op.

— Is u dat ook opgevallen, mylord? vroeg mevrouw Sprattfold. Vindt gij ze niet afschuwelijk?

— Afschuwelijk is het woord niet, mevrouw, hernam Raffles glimlachend, ofschoon ik beken, dat zij misschien beter zouden passen in de kop van een jaguar of een panter. Maar de kleur vooral treft mij. En dan die plotselinge verandering van tint. Ik geloof, dat Iwan Broessilof een zeer biezonder mens is.

— In goede of in kwade zin, mylord? vroeg de heer des huizes, terwijl hij weer die zenuwachtige beweging met zijn handen maakte.

— Dat zou ik u met de beste wil van de wereld niet kunnen zeggen, mijn waarde heer Sprattfold, antwoordde Raffles lachend, want het is immers reeds honderden malen gebleken, hoezeer men zich vergissen kan, wanneer men op iemands uiterlijk afgaat. Wie weet is Iwan Broessilof een braaf, bezadigd huisvader, met twaalf lieve kinderen.

De heer des huizes begon te lachen en zei toen opgewekt:

— Wat dat laatste betreft, kan ik u wel zeggen, dat gij u vergist; Broessilof is vrijgezel.

— Nu, ook onder de vrijgezellen treft men voortreffelijke lieden aan, merkte

Raffles onverschillig op. Zou ik u nu mogen verzoeken, mijn waarde heer Sprattfold, mij een paar minuten van uw tijd af te staan?

— Met het grootste genoegen, mylord. Wees zo goed, mij naar mijn studeerkamer te volgen, daar kunnen wij rustig praten.

Raffles maakte een onberispelijke buiging voor de vrouw des huizes, en volgde Sprattfold, die snel door de gasten schreed, om de deur te bereiken.

Zij daalden een trap af, staken de vestibule over en traden toen een vertrek binnen, dat helder licht uitstraalde, toen Sprattfold de schakelaar had omgedraaid.

Raffles, die van dit huis nooit iets anders gezien had dan de ontvangstzaal, sloeg een snelle, onderzoekende blik om zich heen.

Dadelijk werd zijn blik geboeid door een portret ten voeten uit en in levensgrootte van een man, die hij aan het gelaat dadelijk herkende als de vader van Richard Sprattfold.

En toch was het weer een geheel ander gelaat.

Want terwijl dat van zijn gastheer een open en vriendelijke uitdrukking vertoonde, getuigden de trekken van het portret van een hardheid, die niet ver van wreedheid verwijderd was.

Daarop wezen de staalgrijze ogen, die half onder borstelige wenkbrauwen schuil gingen en daarop wezen vooral de vierkante roofoorkaken en de vast opeengeklemd dunne lippen.

Sprattfold volgde de blik van zijn gast en zei:

— Gij zult wel begrijpen, wie dat is, mylord?

— Inderdaad, mijnheer Sprattfold, de gelijkenis is te treffend om zich te kunnen vergissen. Die heer is ongetwijfeld uw vader.

— Gij hebt het geraden.

De beide heren hadden plaats genomen en Richard Sprattfold bood Raffles een sigaret aan, terwijl hij er ook zelf een opstak.

— En vraag mij nu maar eens, wat gij weten wilt, mylord! begon Sprattfold, nadat zij gezeten waren, terwijl

opnieuw zijn ogen zenuwachtig knipperden.

— Zeg mij dan eerst eens, of gij hier in Engeland geboren zijt?

— Neen, in Voor-Indië.

— Daar hebben dus uw ouders lange tijd gewoond?

— Mijn vader vijf-en-twintig jaar, tot aan zijn dood.

— Is het u bekend, of hij persoonlijke vijanden had?

Sprattfold wreef zijn handen over elkaar en antwoordde aarzelend, terwijl hij de blik afwendde:

— Mijn vader had een wel wat hard karakter, mylord. Men zegt zelfs, dat hij van de kant van zijn bedienden tweemaal aan een moordaanslag heeft blootgestaan. Daaruit valt af te leiden, dat hij inderdaad vijanden heeft gehad.

— Welk beroep oefende hij in Indië uit?

— Hij diende bij het leger en was vrederechter in de plaats van onze inwoning.

Raffles haalde zijn notitie-boekje te voorschijn en schreef er enkele woorden in.

— Herinnert gij u zelf uw vader nog goed?

— O ja. Toen hij stierf was ik een knaap van veertien jaar.

— Uw vader hield zeker zeer veel van u?

Richard Sprattfold zweeg even, en zei toen zacht:

— Op zijn manier hield mijn vader zeker veel van ons. Maar hij had niet veel tijd om zich met ons te bemoeien en bovendien was hij van een zeer strenge aard. Ik herinner mij zeer goed, dat wij allen voor hem beefden als wij ons tegen zijn bevelen verzet hadden, of ondeugend waren geweest.

Hij hield op en keek Raffles met een schuwe blik aan.

Deze wist met zijn grote mensenkennis reeds alles van de oude Sprattfold, alsof hij hem jarenlang gekend had.

Hij wierp nogmaals een blik op het portret en hernam:

— Ik dank u voor deze inlichtingen, mijnheer Sprattfold. Maar ik moet erkennen, dat zij mij niet veel verder

brengeu.

Er heerste even stilzwijgen, en Raffles keek peinzend voor zich uit.

Toen hief hij het hoofd op, en vroeg:

— Gij zelf hebt immers niet veel aandacht geschonken aan de reeks ongelukken, die zo snel achter elkaar uw huis troffen?

— Ik vond het zonderling, en dat was alles.

— Gij hebt dus ook nooit enige achterdocht gekoesterd?

— Nooit, daar ik mij volstrekt niet bewust ben, vijanden te hebben.

Raffles stond op en zei:

— Dan geloof ik, dat ik u niet langer behoef op te houden, mijnheer Sprattfold. Alleen wenste ik nog gaarne de naam van de plaats uwer inwoning in Indië.

— Lahore, de hoofdstad van Punjab.

— Nooit elders?

— Dat wel. Lahore was jaren achtereen de standplaats van mijn vader, maar in de laatste jaren van zijn leven scheen zich een zonderlinge ongedurigheid van hem te hebben meester gemaakt, ten minste, wij zijn toen in ettelijke steden geweest, in Bombay, Calcutta, Benderabad, New Delhi, en Penderjab.

— Maar dat is zeer belangrijk, wat gij mij daar mededeelt, riep Raffles uit.

— Meent gij? vroeg Sprattfold met een flauwe glimlach.

— Zonder enige twijfel. Hebt gij nooit naar de reden van die verhuizingen gevraagd, die toch geen gewoonte zijn voor een man op een zekere leeftijd, vooral als hij vroeger zo honkvast is gebleken?

— Ik was toen nog haast een kind.

— Dat is zo. Zeg mij eens, of gij in die tijd geen veranderingen in de gewoonten van uw vader zijn opgevallen. Sprattfold dacht even na en antwoordde toen:

— Mijn vader was van nature een strijdbaar man; hij liep steeds gewapend rond. Maar nu gij mij er aan herinnert, meen ik wel te hebben opgemerkt, dat hij de laatste jaren zeer nerveus en ongedurig was.

— Aha. Misschien geeft dat enig licht,

En nu zullen wij, met uw goedvinden, maar weer naar de feestzaal gaan. Ik heb u niets meer te vragen.

— En meent gij enig licht te zien, mylord?

— Alles is mij zo klaar als de dag.

— Mylord.

— Ik verzeker het u. Het is een eenvoudig geval. Ofschoon ik moet erkennen, dat het tevens zeer tragisch is. Als gij een raad van mij wilt aannemen, die ik ook reeds aan uw zoon gaf... wees voorzichtig.

Raffles wierp de heer des huizes een

ernstige blik toe en maakte toen beleefd plaats om hem te laten passeren, terwijl hij de hand op de kruik van de deur legde.

Toen zij naar buiten traden, zagen de beide mannen een man snel de bovenste treden van de trap oplopen.

Richard Sprattfold verbleekte.

— Wie was dat? stamelde hij.

— Wie het was, heb ik niet kunnen zien, mijnheer Sprattfold, antwoordde Raffles op ernstige toon. Maar ik durf een lief ding te verwedden, dat die man ons beluisterd heeft.

HOOFDSTUK IV

EEN TELEGRAM UIT LAHORE

Toen Raffles en zijn gastheer weer de balzaal binnen traden, was daar het feest in volle gang.

Dicht bij de deur, op een brede sofa aan de wand, zat Iwan Broessilof.

Hij keek naar het dansen, maar wendde langzaam zijn groene ogen naar de binnenkomenden en het leek Raffles toe, dat de voze glimlach om zijn dunne lippen daar nog dieper was ingegrift.

Raffles liep recht op Brand toe, die juist zijn dame naar haar plaats terug bracht en fluisterde hem zacht enkele woorden in.

Brand knikte onmerkbaar en verliet kort daarop de balzaal, om zich naar het buffet te begeven, dat in een klein aangrenzend zaaltje was ingericht. Er bevonden zich slechts enkele dansers met hun dames in het vertrek, waar het heerlijk koel was.

Brand schonk zich een glas champagne in, en wachtte geduldig.

Kort daarop trad Raffles binnen.

Brand deed enige stappen naar zijn vriend toe, en vroeg zacht:

— Wat is er?

— Wij moeten weg.

— Iets ontdekt?

— Ja, en het voornaamste is, dat hier een spion moet zijn.

— Hoe zo?

— Terwijl wij beneden in de werk-

kamer van Sprattfold spraken, zijn wij beluisterd. Wij zagen, toen wij het vertrek wilden verlaten, juist een man snel de bovenste treden van de trap opgaan.

— Kan het geen bediende geweest zijn?

— Neen. Hij droeg avondtoilet. En bovendien vliegt een bediende in een deftig huis niet zo snel de trappen op. Ik moet weten wie die man was. Vraag eens of Dick Sprattfold hier wil komen. Maar doe het zo onopgemerkt mogelijk. Wij zijn misschien door spionnen omgeven.

Zonder te antwoorden ging Brand het vertrek uit, en keerde even later met de zoon des huizes terug.

Dick Sprattfold naderde Raffles met een verbaasde en ongeruste uitdrukking op zijn gelaat.

— Gij wilt mij spreken, mylord? vroeg hij.

— Ja, beste Dick. Ik wilde u een vraag stellen. Hebt gij de danszaal geen ogenblik verlaten?

— Geen seconde.

— Gij zoudt mij dus misschien kunnen zeggen, wie de zaal is uitgegaan in de tijd, dat ik met uw vader beneden vertoefde?

— Voor zover ik weet zijn Iwan Broessilof, Prendergast Brown en Fred Hudson de zaal uit geweest.

Een trek van teleurstelling gleed over het scherp gesneden gelaat van de Grote Onbekende.

— Daar heb ik niet veel aan, mompelde hij. Maar misschien...

— Kent gij de laatstgenoemde heren persoonlijk?

— Ja, zij zijn schoolvrienden van mij.

— Oud?

— Ik geloof niet, dat men hen oud kan noemen. Prendergast is negentien en Fred twee en twintig.

— Goed; dank u, zei Raffles eenvoudig. En nu willen mijnheer Brand en ik afscheid van mevrouw uw moeder nemen. Het spijt ons, dat wij zo gauw moeten vertrekken, maar ik wil dadelijk aan het werk gaan.

— Hebt gij enig spoor ontdekt, mylord?

— Ik geloof het wel. Als gij morgen om drie uur bij mij wilt komen, dan zal ik u wellicht iets naders kunnen mededelen.

Raffles trad op Dick toe, nam zijn beide handen in de zijne, en zei op ernstige toon:

— Ik heb uw vader grote voorzichtigheid aanbevolen en ik herhaal die raad jegens u. Gij zijt geen kind meer en kunt u als een man gedragen. Men staat u en uw hele familie naar het leven.

— Om 's hemels wil! riep Dick, terwijl hij doodsbleek achteruit wankelde. Maar hij herstelde zich spoedig en zei op vaste toon:

— Meen niet dat ik bevreesd ben voor mij zelf, mylord. Maar mijn lieve moeder en mijn zuster. Voor hen vrees ik! Maar welk monster kan het dan toch op ons leven voorzien hebben, en om welke reden?

— Dat is meer dan ik op het ogenblik kan zeggen, antwoordde Raffles op zachte toon. Maar ik weet dat ik de waarheid spreek, als ik zeg, dat een geheimzinnig persoon u en de verdere gezinsleden wraak heeft gezworen. Maar ik moet aan het werk en neem afscheid van u. Kom, mijnheer Brand, wij gaan.

De drie heren gingen de balzaal nog eens binnen en namen, zonder opzien te baren, afscheid van de gastvrouw en

haar kinderen.

Toen zij de deur voorbijgingen zat de Rus nog altijd onbeweeglijk op dezelfde plaats.

Zijn lichtende, groene ogen waren het laatste wat zij zich van de kleurige balzaal herinnerden...

— Ik zou wel eens willen weten, wat mij zo tegenstaat in die man, zei Brand, terwijl zij zich in de vestiaire hun overjassen lieten geven.

— Misschien zijn ogen, of zijn eeuwigdurende glimlach, antwoordde Raffles.

Zij waren naar buiten getreden en daar het voor de tijd van het jaar opmerkelijk zacht was, besloten zij naar huis te wandelen.

Geruime tijd liepen zij zwijgend door.

Maar Brand kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Vertel mij eens, of het gesprek met Mr. Sprattfold je veel wijzer heeft gemaakt?

— Dat gesprek heeft mij alles duidelijk gemaakt.

— Wat zeg je me daar? riep Brand half boos. En dat zeg je me nu pas?

— Ik was bezig mijn gedachtengang te ordenen.

— Neem me dan niet kwalijk, dat ik je gestoord heb, maar ik kon mijn nieuwsgierigheid niet langer de baas blijven.

— Vraag nu maar op. Wat wil je weten?

— Wel, in de eerste plaats, heeft M. Sprattfold vijanden, die hem zo gruwelijk vervolgen?

— Hij zelf niet, maar zijn vader had ze stellig, en méér dan goed voor hem of zijn nageslacht was. Ik heb het portret van die man in de kamer van Sprattfold zien hangen en ik moet zeggen, dat ik nooit zoveel dierlijke wreedheid op het gelaat van een menselijk wezen heb gezien. Je begrijpt, dat ik dat niet aan Sprattfold gezegd heb. De man in kwestie is indertijd vrederechter te Lahore geweest en ik ben er vast van overtuigd, dat hij in die hoedanigheid bittere vijanden heeft gemaakt.

— Was dat alles wat je ontdekte?

— O neen. De hoofdzaak deelde

Sprattfold mij pas mee, toen wij op het punt stonden, het vertrek te verlaten. Hij wist blijkbaar zelf niet, van hoeveel gewicht zijn mededeling was.

— En die was?

— Zijn vader werd op het einde van zijn leven zeer onrustig en is wel naar een dozijn verschillende steden verhuisd, die ver uit elkaar gelegen zijn. Die onrust is zeer opvallend in een man van zijn karakter. En ik ben er dan ook zeker van, dat die verhuizingen niet vrijwillig geschieden.

— Wat bedoel je daarmee?

— Ik bedoel, dat de oude Sprattfold vluchtte.

— Voor wie?

— Voor de man, wiens wraak hij zich op de hals had gehaald en die hij blijkbaar meer vreesde dan de dood.

— Is daar niet achter te komen?

— Ongetwijfeld. En daarom gaat er morgen een telegram naar Lahore, gericht aan een mijner vrienden daar, die een hoge positie bij de rechterlijke macht bekleedt. Hij moet mij een korte levensbeschrijving van de oude Sprattfold geven.

— En wat denkt je daarin te vinden?

— Een daad van ruw geweld, Charles, die een mensenleven verwoest heeft.

Even zwegen beiden en toen hernam Brand:

— Je kunt gelijk hebben. Maar slechts een dier in mensengedaante kan nog jaren later, om wraak te oefenen, een geheel gezin met zijn haat achtervolgen.

— Misschien, was alles wat Raffles antwoordde.

Geruime tijd zwegen de beide vrienden.

Toen zij het hoofdkantoor der posten voorbij kwamen, wenkte Raffles Brand om mee naar binnen te gaan.

Hij liep op een loket toe en stelde een lang telegram op, dat hem tien pond sterling kostte.

Zij verlieten het kantoor en legden het overige van de weg in diep stilzwijgen af.

Thuisgekomen, ont deden zij zich van hun goed, terwijl de oude Gaston haastig kwam aanlopen, de ogen dik van slaap.

Steeds zwiingend begaven de beide vrienden zich naar hun respectieve slaapkamers.

De volgende dag omstreeks twee uur kwam het antwoord op het telegram, dat Raffles de vorige nacht had verzonden.

Hij maakte het haastig open en zijn donkere ogen vlogen over de weinige regels, die het bevatte.

Onder het lezen begonnen zijn ogen te schitteren en toen hij geëindigd had, ontsnapte hem een kreet, half van verbazing, half van voldoening.

Brand, die in grote spanning had gewacht, naderde hem en vroeg:

— Goed nieuws?

— Zeer goed. Luister! Mijn vriend de rechter seint mij uit Lahore, dat daar vijf-en-twintig jaren geleden een voorval heeft plaats gehad, waarin de vader van Richard Sprattfold een grote rol vervulde. Hij schijnt van zijn macht misbruik te hebben gemaakt, een tegenstander in de gevangenis te hebben geworpen en de ongelukkige, die totaal onschuldig was, daar ettelijke jaren te hebben opgesloten.

— En de naam van die tegenstander?

— Archibald Hunter.

— Het is jammer dat het zo lang geleden is, anders bestond de mogelijkheid dat ik de zaak in mijn plakboek had staan. Thans behoef ik daar niet eens naar te kijken. Er zou ons dus niets overblijven dan die Archibald Hunter op te sporen, Edward.

— Hem of zijn zoon.

— Waarom zijn zoon?

— Omdat Archibald Hunter toen dit voorval plaats greep, reeds een zoon van zeventien jaar had, en dus zelf minstens ongeveer veertig jaar moet zijn geweest. En het is mij dunkt, twijfelachtig, dat een man van vijf en zestig jaar nog over zoveel wilskracht beschikt, om een hele reeks misdaden zo koelbloedig en schrander ten uitvoer te brengen; al zijn ze dan gelukkig mislukt, tot dusverre.

— Nu dan moeten we de zoon zien te pakken te krijgen of onschadelijk trachten te maken.

— Dat klinkt eenvoudiger dan het is.

Sla het adresboek van Londen maar eens op en je zult er minstens duizend vinden. Neen, de enige weg, die voor ons openstaat, is geduld en een open oog. Wij moeten proberen, de man op heterdaad te betrappen, en daartoe is een onafgebroken waakzaamheid nodig.

— Heb je al een plan uitgestippeld?

— Ja. Een van ons beiden of tezamen moeten wij ons als bedienden vermomd in het huis van het « Noodlot » ophouden. Daar ik er zeker van ben, dat de wraakgierige, geheimzinnige vervolger der familie zijn plannen niet zal opgeven voor zijn doel bereikt is, moeten wij hem vroeg of laat attraperen.

— Het zal een moeilijk en gevaarlijk werkje zijn.

— Reken daar maar op. Die man acht ik tot letterlijk alles in staat. Hij moet door zijn wraakgevoelens geheel verblind zijn, en tot het uiterste besloten. En zulke mensen plegen hun revolverkogels niet te sparen. Vooral niet, als zij in het nauw gedreven worden. Maar ik zal al mijn kracht aanwenden, om deze man onschadelijk te maken. Ik voel zeer veel sympathie voor de jonge Dick, en het zou vreselijk zijn, als dat allerliefste meisje, Jane, door de hand van een monomaan zou vallen.

HOOFDSTUK V

EEN SPOOR

Een paar uren later waren Raffles en Brand op weg naar de Victoria Street en kort daarop hielden zij aan de woning van de Sprattfolds aan.

Een dienstmeisje, nog met rode ogen van de vermoedenissen van de vorige nacht, deed hen open.

Zij keek de vroege bezoekers tamelijk verbaasd aan, daar het uur der digestievisites nog lang niet was aangebroken.

— Dag schat, zei Raffles glimlachend, ik weet wel, dat wij op een vreemde tijd ons bezoek komen maken, maar ik weet bijna zeker, dat mevrouw ons wel zal ontvangen, als je onze naam noemt. Zeg haar, dat Lord Aberdeen en zijn vriend, Mr. Charles Brand, om de eer verzoeken, bij haar te worden toegelaten en doe dezelfde boodschap bij de heer des huizes.

Het meisje, het hoofd onmerkbaar schuddend, over die inbreuk op de geheiligde Engelse etiquette, ging heen en kwam spoedig terug met het verzoek, haar te willen volgen.

Zij geleidde de bezoekers naar het ontvangvertrek waar Dick en zijn zusje reeds wachtten.

Jane trad dadelijk op Raffles toe en de Grote Onbekende zag onmiddellijk,

dat het jonge meisje aan een moeilijk te verbergen opwindning ten prooi was. Haar wangen waren bleek. Dick was, in tegenstelling met zijn vroegere luchthartigheid zeer ernstig en drukte Raffles krachtig de hand, terwijl hij de bezoekers met 'n gebaar uitnodigde, plaats te nemen.

— Ik vermoed, dat er weer iets is voorgevallen, sedert ik dit huis verliet? vroeg Raffles, terwijl hij Dick met zijn klare, grijze ogen onderzoekend aankeek.

— Waarom denkt gij dat, mylord? kreet het jonge meisje, terwijl een donkere blos haar wangen kleurde.

— Ik weet het niet zeker, miss, antwoordde Raffles eenvoudig, maar ik lette op uw beider gelaat. En daarom viel 't mij niet moeilijk, te zien, dat uw trekken een zekere innerlijke ontroering verraden, al doet gij ook moeite, die te verbergen. Heb ik goed gezien?

— Ja mylord, antwoordde de jonge man, terwijl hij de vuisten balde. Gij hebt u niet vergist. Er is iets ernstigs voorgevallen, en gij moet het mijn vader niet al te kwalijk nemen, dat hij, ten einde raad, de politie heeft opgebeld.

Raffles haalde onmerkbaar de schou-

ders op, en glimlachte flauwtjes.

— Ik denk er niet aan, uw vader die stap kwalijk te nemen, zei hij op hoffelijke toon. Ik betwijfel alleen maar, of 't hem veel zal baten. Wij hebben hier te doen met een buitengewoon schrandere man, en zonder op de bekwaamheid van onze politie iets te willen afdingen, Raffles' gelaat vertoonde bij die woorden een haast onmerkbaar glimlach, die alleen door Brand werd opgemerkt, moet ik toch zeggen, dat ik er aan twijfel of zij hier afdoende hulp kan brengen. Maar vertel mij, wat ik u verzoeken mag, eerst wat er is voorgevallen.

De jonge man keek even somber voor zich uit en antwoordde toen op zachte toon:

— Men heeft hedennacht een poging gedaan, in de slaapkamer van mijn zuster in te breken.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles ontsteld uit.

— Omstreeks drie uren werd zij gewekt door een licht geknars tegen de ruit van het raam, dat op de achtertuin uitziet.

Daar zij gewend is met licht te slapen, was het vertrek tamelijk helder verlicht. Zij vloog overeind en luisterde met gespannen aandacht toe, 't geknars werd duidelijk verneembaar; gij kunt begrijpen, hoe dodelijk beangst mijn zuster was, vooral na hetgeen hier de laatste weken is voorgevallen.

— Wat gebeurde er verder? vroeg Raffles in spanning.

— Zij bleef wel een paar minuten, half verlamd van schrik, onbeweeglijk zitten, maar toen gebeurde er iets, dat haar plotseling haar zelfbeheersing teruggaf. Het gordijn voor het venster begon namelijk zacht heen en weer te bewegen, alsof het van de andere zijde door een hand werd aangeraakt. Zo stil mogelijk sprong zij uit bed, snelde naar de gangdeur en opende deze. Op de vloermat lag, zoals steeds, onze collie Tom te slapen. Het dier kwam kwispelstaartend binnen. Mijn zuster wees op het raam en dadelijk begreep het schrandere dier, wat er van hem verlangd werd. Het vloog met een luid gebrom op het venster toe en sprong

er tegenop. Een geluid van brekend glas werd vernomen en een mannenstem uitte in een vreemde taal enige woorden, die veel op vloeken leken. Toen greep Jane een kleine revolver uit de lade van haar toilettafel en snelde onvervaard naar het venster. Zij trok het gordijn open en stak het hoofd door de gebroken ruit, terwijl Tom geweldig blaffend en grauwend, met zijn voorpoten op de vensterbank leunde, alsof hij op het punt stond naar buiten te springen. Tegen de vensterbank rustten de uiteinden van een ladder en daarlangs liet zich een donkere gedaante snel naar beneden glijden.

— Hij is dus ontkomen? riep Raffles uit.

— Ja, helaas mylord.

— Gij hadt de hond op hem moeten afsturen, miss, zo wendde hij zich tot het jonge meisje, dat zwijgend had toegeluisterd.

— Dat behoefde niet, mylord, zei zij nu flauw glimlachend, want Tom is de kerel uit eigener beweging achterna gegaan. Hij is door de gebroken ruit gesprongen en langs de ladder naar beneden gelopen. Ik zag de kerel, snel als de wind over de tuinmuur klimmen. De hond trachtte tevergeefs tegen de muur op te springen en de inbreker ontkwam.

— Heeft de vent niets achtergelaten? vroeg Raffles.

— Jawel, mylord, antwoordde Dick.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er een met gouddraad bestikte lap uit, die blijkbaar van een uitheems kledingstuk was afgescheurd.

— Dat heeft Tom nog tussen de tanden gehad, zei de jonge man.

Raffles nam de lap in zijn handen en bekeek het stuk goed nauwkeurig.

— Dat is Indische stof, zei hij na enkele ogenblikken. De Indiërs maken er vaak hun gewaden of hoofddoeken van. Dat is zeker alles?

— Neen, mylord, in de kamer, juist voor het raam, hebben wij nog deze zwarte doek gevonden.

De man hield Raffles een tweede vierkante lap van dikke, zwarte stof voor. Raffles wierp er een snelle blik op en

zei toen:

— Het doel van die doek is niet moeilijk te raden. Hij had moeten dienen om miss Jane het schreeuwen te beletten.

Hij dacht even na en hernam toen:

— De hond is gekwetst heb ik u horen zeggen.

— Ja, maar gelukkig niet ernstig, mylord. Wij hebben zijn poot, die wat verstuikt was, dadelijk behandeld en hij hinkt nu alweer vrolijk rond.

— Wij zouden hem dus, indien het nodig mocht zijn, kunnen gebruiken om de inbreker op te sporen?

— Zonder twijfel.

Raffles wreef zich met de hand over het voorhoofd en zei op ernstige toon:

— Miss Jane, waarde Dick, ik ben van oordeel, dat we hier snel moeten handelen. De gevaren, waarmede ge bedreigd wordt, nemen steeds dreigender karakter aan. Men heeft u, miss Jane ongetwijfeld willen ontvoeren. Wilt gij naar mijn voorstel luisteren?

— Van harte gaarne, mylord, antwoordde het jonge meisje, terwijl zij Raffles de kleine hand toestak.

— Welnu! Dan zou ik u willen verzoeken mijn vriend, Charles Brand, die een zeer goed acteur is in zijn vrije tijd, toe te staan, om hier in huis gedurende enige dagen als knecht op te treden.

— Als gij dit nodig oordeelt, mylord, dan zullen wij mijnheer Brand daartoe zeer gaarne in de gelegenheid stellen, zei de jongeman.

— Goed, Dick. Dan moet hij maar dadelijk hier blijven. Ik keer naar huis terug en zal hem door een toneelkapper een pruik en ander toebehoren laten sturen en bij een costumier een behoorlijke livrei bestellen en hier laten brengen. Ik van mijn kant zal gedurende die tijd niet stil zitten, dat beloof ik u.

Dick Sprattfold drukte de beide vrienden hartelijk de hand, terwijl het jonge meisje tranen in de ogen kreeg van dankbaarheid.

— Maar ik ga niet heen, miss, hervatte Raffles, voor gij mij op uw beurt de belofte geeft, dat gij u zeer in acht zult nemen.

— Dat beloof ik u, mylord.

Raffles richtte zich nu tot Brand en zei, op de vriendelijk-koele toon, die hij steeds tegen zijn vriend gebruikte in bijzijn van vreemden:

— Ik reken op u, mijnheer Brand.

— Gij kunt gerust zijn, mylord, antwoordde Brand.

— Het spreekt vanzelf, dat gij mij bij de geringste aanleiding, of 't vinden van enig spoor, op de hoogte brengt, hernam Raffles. En nu, tot ziens. Ik hoop spoedig deze donkere wolk van uw huis te zien wegdrijven.

Geen half uur later had Brand de livrei, de pruik en de schmink in zijn bezit, welke Raffles natuurlijk uit eigen voorraad had gekozen.

Brand verkleedde zich met de grootste zorg en wekte de verbazing van het gehele gezin, toen hij zich in zijn livrei, en gegrimeerd als een man op jaren, aan de Sprattfolds vertoonde.

— En nu verzoek ik u, aan mij de taak te laten de deur te openen voor eventuele bezoekers, mevrouw, zo wendde hij zich tot mevrouw Sprattfold.

— Is dat nodig, mijnheer?

— Zonder twijfel. Ik moet precies weten wie hier in- en uitgaan. Is er een vertrek in huis, vanwaar men de straat een flink eind kan overzien, zonder zelf ontdekt te worden?

— Zeker, antwoordde Jane haastig. Gij kunt, als gij wilt, in de erkerkamer gaan. Vanuit die erker kunt gij de Victoriastreet in beide richtingen, bijna tot het einde overzien.

— Ik dank u miss, dan ben ik van dit oogenblik af niet meer Charles Brand voor u, maar eenvoudig de bediende Harry.

Hij maakte een buiging en verliet het vertrek, om zich naar de hen aangeduide kamer te begeven, waar hij niet alleen de straat overzien kon, maar ook duidelijk kon waarnemen, wie de huisdeur naderde.

Hij betrok zijn post en keek voortdurend naar beide richtingen uit.

Brand lunchte met de andere bedienden, die de stilzwijgende man met de grootste nieuwsgierigheid aanstaarden.

Er kwamen enige bezoekers, die Brand echter reeds uit de verte als bekende

Clubvrienden kon herkennen.

Hij opende hen de deur en diende hen, zoals het een welopgevoed huisknecht past, bij de vrouw des huizes aan, zonder dat een hunner ook maar het flauwste vermoeden had, wie hem de deur geopend had.

Hij overhandigde de post, die hij had aangenomen, aan het kamermeisje dat kwam toelopen en ging weer naar zijn uitkijktoren.

Hij had nog nauwelijks een half uur gezeten, toen hij de straatdeur hoorde opengaan en Jane Sprattfold met sierlijke rijlaarzen aan en een karwats onder de arm, het huis verliet.

Brand stond op en keek haar na.

Ofschoon het midden op de dag was, en het jonge meisje dus blijkbaar hoegenaamd geen gevaar liep, maakte zich een onbestemd gevoel van onrust van hem meester.

Hij drukte op de elektrische bel naast de deur en vroeg aan de binnenkomende bediende :

— Vertel mij eens, vriend, houdt gij veel van uw jonge meesteres?

— Ik heb haar gekend toen zij nog niet kon lopen, mijnheer antwoordde de man eenvoudig. Alsof dit antwoord voldoende was om zijn gevoelens tegenover zijn jonge meesteres te doen schetsen.

— Dat zegt alles, hernam Brand. Welnu, zeg mij eens, heeft miss Jane vanochtend haar plan te kennen gegeven, om te gaan paardrijden?

— Voor zover ik weet niet, mijnheer, antwoordde de man verbaasd.

— Heeft miss Jane een eigen paard?

— Neen, mijnheer, maar zij rijdt vaak op de merrie van de heer George Bullock, wiens vader, de majoor, wel zes fraaie paarden heeft.

— Zo? Ik dank je voor de inlichting, antwoordde Brand kortaf.

De bediende verdween, na nogmaals een verbaasde blik op de vreemdeling te hebben geworpen, die evenals hij een livrei droeg en toch zulk een gezaghebbende toon aansloeg.

Zodra de bediende de deur achter zich gesloten had en het geluid zijner voetstappen was weggestorven, ver-

liet Brand het vertrek, ging de trap af en klopte op de deur van het studeervertrek van de heer des huizes.

Hij wachtte nauwelijks het « blanen » af, maar opende de deur.

De heer Sprattfold was voor zijn lessenaar gezeten en blijkbaar in een of andere berekening verdiept.

Zijn gelaat stond ernstig, en 'n diepe rimpel plooid zijn voorhoofd.

Hij keek bij het geluid van de opengaande deur en vroeg:

— Gij, mijnheer Brand?

— Excuseer, dat ik u kom storen, mijnheer Sprattfold, maar ik ben niet gerust voor ik zekerheid heb aangaande het volgende: Heeft mejuffrouw uw dochter hedenmorgen ook het plan te kennen gegeven, te gaan paard rijden?

— Neen, mijnheer Brand, antwoordde Sprattfold verwonderd. Nog geen uur geleden was zij voornemens om met haar moeder een wandeling te gaan maken.

Brand beet zich op de lippen.

— Weet gij ook of de post van drie uur iets voor haar gebracht heeft?

— Neen, mijnheer Brand, dat weet ik niet.

— Zij kan een brief ontvangen hebben die haar plannen kan hebben doen wijzigen. Heeft miss Jane geen afscheid van u genomen?

— Dat doet zij zelden als zij voor zulke wandelingen de deur uitgaat, omdat zij weet, dat ik niet graag gestoord wil worden.

— Maar ik zou u willen verzoeken, mijnheer Sprattfold dadelijk na te gaan, of uw dochter misschien een briefje ontvangen heeft.

Sprattfold nam de telefoon ter hand en belde zijn vrouw, die even later binnentrad.

— Verschoning mevrouw, maar ik vrees dat wij een onvoorzichtigheid hebben begaan! riep Brand uit.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg mevrouw Sprattfold, terwijl er een verschrikte uitdrukking in haar ogen kwam.

— Heeft miss Jane afscheid van u genomen, toen zij het huis verliet?

— Ja zeker.

— Heeft zij u gezegd, waar zij naartoe ging?

— Zij ging een wandelrit maken met George Bullock. Hij heeft haar per briefje uitgenodigd.

— Heeft zij u dat briefje laten zien, mevrouw?

— Neen, maar het ligt misschien nog op haar schrijftafel in haar boudoir.

— Zoudt gij mij dan willen toestaan, kennis te nemen van de inhoud? vervolgde Brand.

Zonder een woord te spreken, wenkte zij Brand haar te volgen. Zij staken de gang over en traden een sierlijk gemeubeld klein vertrek binnen: het boudoir van de dochter des huizes.

Mevrouw Sprattfold liep regelrecht op het rozenhouten schrijftafeltje toe en nam er een brief af, die naast een open gesneden enveloppe lag.

Brand keek naar de poststempel en zag dat de brief dezelfde ochtend op de bus was gedaan, tussen 11 en 12 uur.

— Is dat de brief van Bullock? vroeg hij.

Ik weet niet of ik een indiscrete vraag doe, ging hij voort, maar de omstandigheden leiden er toe. Wilt gij mij veroorloven het briefje even in te zien?

Zonder aarzeling overhandigde mevrouw Sprattfold Brand de brief.

't Briefje bevatte slechts enkele woorden, waarin de jonge man Jane uitnodigde om 4 uur ten huize van zijn vader te komen, teneinde een wandelrit met hem door Hydepark te maken.

Brand was intussen regelrecht op de telefoon toegelopen en zocht nu in het register de naam van George Bullock.

Onbeweeglijk als standbeelden stonden man en vrouw bij de schrijftafel, de ogen in angstige afwachting op het gelaat van de gewaande bediende gevestigd.

Deze sprak enige woorden in het toestel en legde toen met een gebaar van teleurstelling de hoorn op de haak.

— George Bullock is niet thuis, maar wordt over tien minuten verwacht. Misschien is dat wel een goed teken. Ik heb verzocht of hij dadelijk terug wil bellen.

Tien minuten gingen voorbij, die even zovele eeuwen geleken.

Eindelijk ging de bel van de telefoon over.

Brand snelde naar het toestel en nam de hoorn van de haak.

— Gij spreekt met de vriend van lord William Aberdeen, met Charles Brand, George. Wilt gij mij zeggen, of gij vanochtend een briefje aan mevrouw Jane Sprattfold hebt geschreven, waarin gij haar uitnodigt om vanmiddag een wandelrit met u te maken? Gij kunt vrijuit spreken, het geldt een zaak van het grootste belang.

Richard Sprattfold en zijn vrouw hingen als het ware aan de lippen van Brand.

Met een gebaar van machteloze woede en schrik liet deze de hoorn zinken.

Hij behoefde niets te zeggen: de arme ouders hadden het begrepen.

Mevrouw Sprattfold slaakte een onderdrukte gil en zakte doodsbleek in een lederen fauteuil naast de schrijftafel.

Brand nam de hoorn weer in de hand en zei snel, terwijl hij zijn ontroering trachtte te bedwingen:

— Ik vrees dat miss Jane in zeer groot gevaar verkeert, George. Indien ge mijn raad wilt volgen, ga dan onmiddellijk naar lord Aberdeen. Hij is de enige, die hier hulp kan bieden. Ik zelf zal trachten van hieruit het ontvoerde meisje nog te achterhalen, en als dat onmogelijk is, het huis van de ontvoerder te vinden. Wacht op mij bij zijn Lordschap.

Hij legde de hoorn weer op de haak en richtte zich tot de heer Sprattfold, die zwijgend over het bewegingloze lichaam van zijn vrouw stond gebogen.

— Gij moet mij de opmerking ten goede houden, mijnheer Sprattfold, zei hij op enigszins scherpe toon, maar ik vrees dat er moet gehandeld worden en snel ook. Is uw zoon Dick thuis?

— Neen, hij is op kantoor bij Smithson en Co.

— Dan zal ik zien, dat ik hem daar afhaal. Geef mij de hond mee, als ik u verzoeken mag. Of neen, bemoeit gij u liever maar met mevrouw.

— Wat gaat gij doen, mijnheer Brand?

— Ik ga proberen u uw dochter terug te brengen, mijnheer Sprattfold.

Ik hoop u spoedig goed nieuws te kun-

nen brengen.

Met deze woorden snelde Brand 't vertrek uit en maakte de hond los, met wie hij reeds goede maatjes was geworden.

Hij verwisselde zijn gestreepte bediendenjasje tegen zijn colbert, zette zijn hoed op en stond even later op straat.

Toen bedacht hij zich, dat hij Raffles nog niet gewaarschuwd had. Hij ging terug, belde de Grote Onbekende op en stelde hem in kennis van het voorgevallene.

Daarop ging hij heen, de hond aan het koord houdende.

Hij haalde het gescheurde stuk zijde uit de zak, dat hij gelukkig bewaard had, en liet er de hond aan ruiken, die dadelijk een woedend geblaf aanhief.

Een trek van vreugde gleed over het gelaat van Brand.

— Alles is nog niet verloren, mompelde hij. En nu spoedig op weg: bus, of taxi, de aanslag moet in ieder geval dicht bij de woning van Bullock zijn uitgevoerd.

Hij riep een huurauto aan en liet zich naar het punt brengen, waar de enige bus, waarvan Jane Sprattfold gebruik had kunnen maken, het dichtst het huis van George Bullock naderde.

Hij was nauwelijks uitgestapt, of de hond trok als een razende aan het touw en was hem bijna ontsnapt.

De inbreker van die nacht had hier dus blijkbaar op de uitkijk gestaan, daar hij niet wist, van welk vervoermiddel zijn slachtoffer gebruik zou maken.

De hond trok Brand mede in de richting van een brede zijstraat, die op een groot plein uitliep, steeds met de neus op de grond gebogen en van tijd tot tijd dreigend brommend.

Na een minuut of tien bleef de hond plotseling staan voor een groot huis, met een vrij brede koetspoort, die op een binnenplaats uitkwam.

Brand vergewiste zich er van dat zijn revolver in zijn zak stak en wilde aanbellen, toen zijn hand halfweg naar de koperen bel, bleef steken. Met grote ogen staarde hij naar het naambordje.

Hij las, op een koperen plaat gegraveerd: I. Broessilof, toen de deur reeds

werd opengetrokken en er een tamelijk haveloze vrouw met een gemeen gelaat verscheen, die op het zien van de vreemdeling terugweek.

Brand verwonderde zich vaag hoe zo'n slordig gekleed, ordinair schepsel in zo'n fatsoenlijk groot huis terecht was gekomen, maar hij had geen tijd zich daar lang in te verdiepen.

Hij trad op de vrouw toe, haalde zijn revolver te voorschijn en begon er dapper op los te liegen.

— Ik ben van de politie, snauwde hij, wijst mij de kamer van Iwan Broessilof.

De vrouw, die zich half dood geschrokken had bij het zien van die dreigende revolver, zei niets, maar ging Brand voor een trap op, naar een portaal met twee deuren, waarvan zij een opende.

Brand volgde haar met opgeheven revolver. Het vertrek was ledig.

Maar nauwelijks was de hond er binnengetreden, of hij vloog met een woedend geblaf op het overblijfsel van een zijden buis toe, dat hij met zijn tanden stukreet.

Op de tafel stond de overschot van een lunch, en er lag een zwarte doek.

— Als het dus niet meer nodig was het meisje te knevelen, hebben zij haar met een of ander duivels goedje bedwelmd, mompelde Brand tussen de tanden.

Eensklaps trad hij op een opengeslagen boek toe, dat op het tafellaken lag.

Het was een Bradshaw, het bekende Engelse spoorwegboek en het lag opengeslagen op de bladzijde, welke de spoorwegverbindingen naar het Noorden bevatte.

Brand uitte een kreet van blijdschap.

Hij scheurde het blad uit het boek en stak het in zijn zak.

Daarop raapte hij het gescheurde zijden buis op, stak het bij zich, verliet de kamer, waarvan hij de deur eveneens op slot draaide, en snelde, gevolgd door de hond, het huis uit.

Een kwartier later had hij de villa van Lord William Aberdeen bereikt.

Daar zaten Raffles en George Bullock, die in hevige opwindung verkeerde, op hem te wachten.

— O, mijnheer Brand! riep de ongelukkige jongeman op hese toon. Waar is zij? Waar is mijn Jane?

— Zij bevindt zich op het ogenblik in de macht van Iwan Broessilof, de man met de groene ogen, en diens handlanger, antwoordde Brand op ernstige toon. En om drie uur achttien vertrekken zij

van het Kensington station met een trein in Noordelijke richting.

Raffles keek op zijn horloge en zijn stem klonk even kalm als altijd toen hij antwoordde:

— Het is nu kwart over drie; wij zullen een extra trein huren.

HOOFDSTUK VI

DE ACHTERVOLGING

De drie mannen renden als hazen door het park naar de garage, waaruit Henderson zijn meester reeds tegemoet trad, daar hij aan het opgewonden gelaat der drie snel naderende mannen wel begrepen had, dat er iets bijzonders aan de hand was.

— James, de Packard, dat is de snelste, riep Raffles reeds uit de verte.

Zonder te antwoorden verdween Henderson in de garage en men hoorde hem haastig rondlopen.

Even later had hij de auto, reeds naar buiten gereden, en het drietal had niets anders te doen dan in te stappen.

— James, zei Raffles ernstig, wij verlaten ons volmaakt op je chauffeurskunst. Rijd ons zo snel als je kunt naar Kensington Station.

Henderson knikte zijwend en nam achter het stuurwiel plaats.

In pijlsnelle vaart stooft de auto vooruit, en binnen een kwartier was de weg tot het station afgelegd.

Nog voor de wagen geheel stil stond, sprong Raffles er uit en snelde de trappen van het station op, na Henderson te hebben toegeroepen, dat hij niet moest wegwijden, alvorens hij nadere bevelen zou hebben gekregen.

George Bullock en Brand volgden Raffles die naar de loketten was gesnelde.

— Mijnheer, zo wendde Raffles zich tot de beambte achter het loket, ik weet wel, dat ik u een lastige vraag stel, daar hier sedert enige minuten honderden reizigers zijn gepasseerd, maar het geldt een hoogst ernstige zaak: kunt gij mij

ook zeggen, of er aan uw loket plaatsen gekocht zijn door een man met zonderling groene ogen, die vergezeld was door een jong meisje en een Indiër?

— Dat herinner ik mij zeer goed. De biljetten waren voor Hull.

— Ik dacht het half, mompelde Raffles. Van Hull wil de schurk zeker naar het vasteland oversteken, om daar zijn slachtoffer in veiligheid te brengen.

Raffles stopte de beambte een ongemerkt bankbiljet in de hand en zei tot zijn beide metgezellen:

— De trein naar Hull is juist een half uur geleden vertrokken, en de volgende gaat pas over drie uren. Er valt niet aan te denken, daarop te wachten.

Hij wenkte George Bullock en Brand, die met kloppend hart hadden toegelisterd, en snelde het station uit.

— Je kent de weg naar Hull, James? riep hij de chauffeur toe.

— Ja, mylord.

— Rijd dan zo snel je kunt daar heen, maar stop aan alle grote spoorwegstations en informeer, of daar niet een man met zonderlinge groene ogen, een jong meisje en een Indiër is uitgestapt. Mogelijk hebben zij die plaatsbewijzen genomen om eventuele achtervolgers op een dwaalspoor te brengen. Zijn zij onderweg uitgestapt, licht dan dadelijk de plaatselijke politie in en zeg haar, dat die man het jonge meisje met geweld heeft ontvoerd. Haast je.

Weder snelde hij voort, nu naar de locomotievenloods, die zich op enige afstand van het station bevond.

Een zware locomotief stond blazend en puffend enige meters van de loods. De machinist en de stoker stonden er naast en bekeken het gevaarte met blijkbaar welgevallen.

Vlug en lenig sprong Raffles over de lage beschutting die het spoorweg-emplacement van de straat scheidde en stond plotseling voor de twee verbaasde mannen.

— Gij brengt deze locomotief ongetwijfeld naar Hull? vroeg hij kortaf.

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de machinist verbouwereerd. Maar weet gij wel, dat gij u hier op verboden terrein bevindt?

— Accoord, broer. Wanneer gaat gij vertrekken?

— Over een kwartier.

— Gaat er iemand mee?

— De ingenieur, antwoordde de machinist, hoe langer hoe verbaasder en nu enigszins ongerust.

— Dan zal ik u eens wat zeggen. Gij laat de ingenieur thuis en neemt mij en mijn vrienden mee. En bovendien wacht gij niet langer, maar vertrekt gij op het ogenblik.

Met die woorden trok Raffles zijn revolver en hield die de dodelijk verschrikte machinist onder de neus. De man week verschrikt achteruit, en de stoker wilde het hazenpad kiezen. Maar Raffles was hem te vlug af. Hij greep de nog jonge man beet en tilde hem als een kind op de locomotief.

De machinist volgde dezelfde weg en Raffles sprong op zijn beurt op de machine, gevolgd door George Bullock en Brand.

Voor zelfs de verschrikte machinist één beweging had kunnen maken, had Raffles de hefboom van de stoominlaat gegrepen en die met een krachtige ruk overgehaald.

Langzaam schoof de locomotief vooruit, de zuigerstangen begonnen eerst langzaam, daarna hoe langer hoe sneller te draaien, en de snelheid nam met de seconde toe.

De locomotief had nu reeds grote vaart en snelde dreunend en snuivend over de spoorstaven, die zich als een dubbel lint van zilver voor de machtige machine

uitstrekten.

— Nu heb ik je nog maar één ding te zeggen, zo wendde Raffles zich tot de machinist. En nu moet je eens goed luisteren:

Als je doet wat ik zeg, en uit de locomotief haalt wat er met mogelijkheid uit te halen is, dan zul je je daarover niet te beklagen hebben. Ik geef je honderd pond sterling, als je binnen twee uren de trein aan Hull hebt ingehaald.

De ogen van de machinist begonnen te schitteren. Maar toen merkte hij bevreemd op:

— Maar ik zal ontslagen worden.

— Dat zult gij niet, want gij zijt voor overmacht gezwicht. En indien men je niettemin toch mocht ontslaan, dan zal ik zorgen, dat je elders een betere baan krijgt.

— Dan zal ik het er op wagen, mijnheer. Maar ik stel mij niet verantwoordelijk voor mogelijke ongelukken.

— Akkoord! riep Raffles uit. Ik heb het dienstrooster minstens even goed in mijn hoofd als gij.

De locomotief was in die tijd reeds een aantal kilometers verder en binnen een kwartier was de locomotief geheel Londen door gereden en snelde nu met een indrukwekkende vaart over de rails naar Retfield.

George Bullock leunde met doodsbleek gelaat tegen de tender, die boordevol kolen geladen was, terwijl Brand de stoker in het oog hield.

Binnen een half uur had de locomotief het kleine plaatsje bereikt.

Raffles knikte goedkeurend het hoofd.
— De machine loopt nu honderdtwintig kilometer! riep hij uit. Als wij deze snelheid volhouden, zullen wij de ontvoerder over anderhalf uur in de macht hebben, want als ik mij niet vergis, moet de sneltrein naar Hull tien minuten te Bedford stoppen.

— Dat is zo, mijnheer! riep de machinist terug. Ik denk dat wij de trein nog voor Huntington zullen hebben ingehaald.

— Zoveel te beter. Gooi er nog maar een schepje op.

De machinist keek op de manometer en draaide het handwiel, dat de stoom-

toevoer regelde, nog enige slagen om.

Een uur later hadden zij de stad Bedford bereikt.

De machinist maakte aanstalten om te stoppen, maar Raffles beval met een stem, die van opwinding trilde:

— Niet stoppen, doorrijden. Gij kunt de vaart iets minderen, maar niet veel, ik zal wel op de seinen acht geven.

Hij wees scherp door het raampje, terwijl de locomotief als een stormwind voorbij het perron vloog.

Weder wierp Raffles een blik op zijn horloge.

— De sneltrein is zeven minuten geleden vertrokken, merkte hij op. Wij kunnen hem over een kwartier beet hebben. Vooruit stoker, steek de handen uit de mouwen, ook voor jou is een grote beloning weggelegd.

En weer wierp de stoker, wiens gelaat van zweet glom, onophoudelijk volle scheppen steenkool in de gloeiende vuurmassa.

Een kwartier verstreek.

Toen schreeuwde Raffles plotseling:

— Daar is de trein!

George Bullock scheen nu eerst tot leven te ontwaken.

Hij drukte zijn bleek gelaat tegen de ronde vensterschijf als wilde hij door de kracht van zijn ogen de voortsnellende trein tot stilstaan brengen.

De afstand minderde nu zienderogen.

De machinist had thans al zijn aandacht nodig om te voorkomen, dat hij op de trein voor hem zou lopen.

Plotseling uitte Raffles een kreet:

— Op enige kilometers afstand was het sein op onveilig gesteld.

— Wat is er, mijnheer? riep de machinist verschrikt uit.

— Het sein staat op onveilig.

— Is het anders niet, mijnheer! riep de machinist gerustgesteld uit, dan staat de spoorbrug over de Ouse open.

— Inderdaad, je hebt gelijk! riep Raffles. De trein voor ons mindert vaart. George en ook gij, Charles houdt je gereed, wij kunnen aanstonds wellicht op de trein voor ons overstappen.

Hij haalde zijn portefeuille uit zijn zak en nam er een aantal bankbiljetten uit.

— Indien wij tegelijk met de trein voor de openstaande brug moeten stilhouden, hebt gij uw honderd pond verdiend. En gij uw 25 guinjes, stoker.

— Als gij mij daar verlaat, mijnheer, dan zal niemand willen geloven, dat ik gedwongen ben een kwartier voor mijn tijd te vertrekken, riep de machinist jammerend uit.

— Daar bestaat niet het minste gevaar voor, meende Raffles, want men heeft ons van het Kensington Station uit zonder twijfel gezien toen wij u dwongen, en ook de stationschef van Bedford moet hebben waargenomen, dat er meer dan twee mannen op de machine waren.

Intussen had de locomotief haar vaart aanzienlijk gematigd, en op slechts vijftig meters afstand van de sneltrein naar Hull stond de machine blazend en trillend stil.

Een paar conducteurs van de trein, die waren uitgestapt, kwamen nieuwsgierig toelopen.

Raffles echter, liet hen geen tijd om de machinist te ondervragen.

Hij drukte de machinist en de stoker de bankbiljetten in de hand en sprong gevolgd door Brand en Bullock, op de spoordijk.

Een der conducteurs sprak hem aan.

— Wilt gij mij eens zeggen, mijnheer, hoe het komt, dat de losse locomotief voor Hull nu reeds hier is, en waarom gij u daarop bevindt?

Raffles heeft zich nooit in zijn eerste leugen verslikt en zei zonder blikken of blozen:

— Ik ben spoorweg-ingenieur en deze beide heren zijn lijn-inspecteurs. Maar daarvoor zijn wij thans niet hier. Zeg ons onmiddellijk of in deze trein een man met zonderlinge groene ogen, vergezeld door een Indiër en een jong meisje met donker haar, heeft plaatsgenomen.

— Zeker mijnheer, hij zit in de achterste wagon, antwoordde de conducteur, die thans een en al beleefdheid was.

Zonder te antwoorden, renden Raffles en zijn beide metgezellen naar de trein.

Reeds werd de spoorbrug langzaam dicht gedraaid en zij moesten snel haas-

delen.

Zij beklommen haastig het achterbalcon van de trein en begonnen de coupé's te onderzoeken.

In de vierde zat de man met de groene ogen.

Nauwelijks had hij Raffles zien binnentreden, of hij vloog overeind, terwijl zijn ogen als die van een panter begonnen te fonkelen.

— Mijn voorgevoel heeft mij dus niet bedrogen, siste hij tussen de tanden. Ik heb dadelijk een vijand in je vermoed en ik kreeg zekerheid toen ik een zeker gesprek had afgeluisterd maar je hebt mij nog niet.

Hij stak zijn hand in de zak, maar Raffles en Bullock waren hem voor.

Zij namen hem een kleine revolver af, en sleurden hem ondanks zijn verzet door de smalle gang naar het balcon.

Jane Sprattfold, die angstig in een hoekje gedoken had gezeten, blijkbaar zonder enige besef van haar toestand, volgde als een slaapdrunkene, door Brand ondersteund.

Wat de Indiër betreft, hij was met de vlugheid van een aap door het openstaande portierraam gesprongen en gevlucht voor men hem had kunnen grijpen.

Juist op dit ogenblik was de brug dichtgedraaid, de locomotief floot snerpend en de trein zette zich weer in beweging, terwijl de beide conducteurs op het achterbalcon met elkaar in druk gesprek waren en blijkbaar ruzie met elkaar hadden.

Raffles ging vlak voor de man met de groene ogen staan en zei:

Mijn chauffeur moet over enige minu-

ten aan het kleine station, daar ginds, aankomen en hij zal ons naar Londen terug voeren. Hebt gij nog iets te zeggen.

— Ik heb alleen dit te zeggen, antwoordde de zonderling, dat ik het geslacht der Sprattfolds een dodelijke haat toedraag. Mijn vader was een geacht man en iedereen in New Delhi kende hem als een der edelste mensen in de stad. Hij was verloofd met een jong meisje, en dat jonge meisje is de vrouw van haar vader geworden.

Hij wees met uitgestrekte vinger op Jane Sprattfold, die er volkomen apatisch bijstond, nog onder de invloed van het bedwelmend middel, dat men haar had ingegeven, en keek haar met bliksemende ogen aan.

— M'n vader is krankzinnig gestorven. Mijn moeder is daardoor in bittere armoede vervallen en in ellende gestorven. Jaren lang heb ik de vader van dat meisje daar in stilte bespied en zijn gangen nagegaan. Eindelijk ontdekte ik hem hier in Londen en ik was van plan, hem en zijn gehele gezin uit te roeien.

Daarvoor alléén leefde ik. Nu dat niet meer kan, heeft het leven voor mij voortaan geen waarde meer.

Met die woorden rukte hij zich plotseling los, duwde Brand omver, die hem wilde tegenhouden en rende naar de spoorbrug.

Met ongelooflijke vlugheid liep hij tegen de brede boog op en voor iemand het had kunnen beletten, stortte hij zich van een hoogte van honderd meter in de wateren der rivier, die zich voor altijd boven hem sloten.



DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Lokstem van het Goud

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266